PROMIN

ПРОМІНЬ

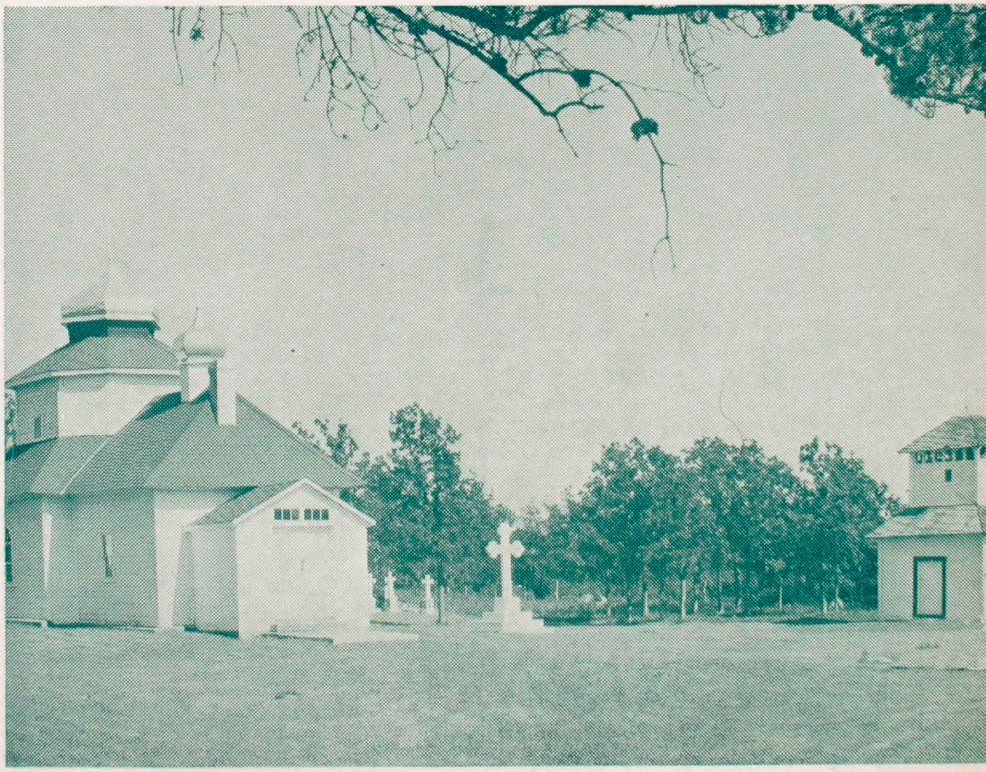

Ч. 6
ЧЕРВЕНЬ
1981

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XXII ЧЕРВЕНЬ 1981 Ч. 6
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮС УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 6 JUNE, 1981 VOL. XXII
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Ніна Кузьменко — Моя Полтавщино!	1
— Готуємось до чергового з'їзду	1
Валентина Доброліж — Дещо з музичного світу	3
Марія Бабій — Тиса і Чорногора	6
Олександра Назаревич	7
О. Назаревич — До початків українських жіночих організацій в Канаді	7
Анна Стельмащук — Слово у День 50-ліття членства	9
Галина Мельник — Міжнародний рік фізично немічних	11
„Смолоскип" — Про нову книжку з України	12
Helen Raycheba — Tatyana Mamonova in Edmonton	15
Doreen Keir — Are Ukrainian-Canadian Women Fit?	16
Орися Лучак — Український Музей — Манітобська філія	18
Відділ для дітей	22
Громадська і родинна хроніка	23
Квіти незабутнім	29
Річні збори відділ	30
Стефанія Кульба — Довкола дому	32
Іванна Вахна — Українська вишивка	33

НА ОБКЛАДИНЦІ: Історична піонерська Українська Православна Церква в Ґардентоні, Ман. Місце щорічних українських прощ у червні.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРЯЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	12.00
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.50
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, а англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainian Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Woziy	0.50

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
#25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Готуємось до чергового з'їзду

Кожний проголошений крайовий з'їзд організації це небуденна подія, яка викликає серед членства певні хвилювання, дискусії, розмови — який він буде? Що внесе він у поступ організації, які нові шляхи відкриє для нашого завтра? Напрошуються думки про можливости виїзду на з'їзд, подорожування, зустрічі з проводом організації і друзями-однодумцями.

Центральна управа Союзу Українок Канади проголосила цей черговий крайовий з'їзд, який відбудеться в Едмонтоні в днях від 20-23 серпня 1981 року. Плянується цей з'їзд за спеціяльною святочною програмою і в особливім році...

Найперше, що цей 1981 рік проголошено Декадою Української Родини. Для нас, членок Союзу Українок Канади це надзвичайно важлива тема — цілих 10 років уваги українській родині, які заторкують багато питань суто родинних, громадських, культурних і соціяльних, в яких маємо утвердити і віднайти себе серед існуючих ситуацій.

Друге — це рік Ювілею нашої української молодечої організації СУМК, яка цей Ювілей святкуватиме на цім з'їзді в Едмонтоні. Тому нашим завданням, як матерів нашої молоді, належить виявити якнайбільше уваги з'їздові. На цім з'їзді ми повинні почути їх голос і бути разом з нашими дітьми.

Третє — це також особливий рік — це Міжнародній Рік Фізично Ушкоджених або Немічних. Це наш загальний громадянський та гуманний обов'язок і зі свого боку стрічати певні питання та зобов'язання.

А що найважливіше для нас — хай членство почує й побачить всю досі пророблену проводом дворічну працю організаці, як функціонує наша самостійна жіноча преса, наші раніше запляновані централею проєкти, як стоїть справа з друком нашої 50-річної історії та інші заплановані Централею видання, наш Український Музей в Саскатуні та його філії.

Кожний крайовий з'їзд організації дає можливість всьому членству, головно по відділах вглянути глибше в життя своєї організації, пізнати глибші її завдання, пристосуватись до сучасних, подекуди нових потреб. І хоч ми маємо сьогодні написану історію своїх осягів, хоч маємо за собою поверх п'ядесятирічну діяльність, одначе маємо також н е п и с а н у історію — це наші будні в громаді, це сотні дрібних питань, нерозв'язаних проблем. І дуже часто тими питаннями є ми самі, це наші почування, це наші не завжди однакові поняття, наша перевтома і наша свідомість, що доля покликала нас до важливих завдань, вклала в наші руки обов'язки і наказала нам, за словами Лесі Українки: „не кидай зброї, не відступай, не падай, не томись".

Тому то з'їзд, його слово, його напрямні скріплюють наші сили, якої нам так дуже потрібно, щоб у цих надзвичайних грядучих роках надалі служити тим ідеалам, яким ми поверх півстоліття служимо.

До побачення на З'їзді в серпні!

Моя, Полтавщино!

Я пів — землі обмірила, від Заходу до Сходу,
Стрічалися поля й ліси...
Але полів, волошками убраних,
Моїх полтавських, — не могла ніде знайти!

Я бачила річки, що в горах в'ються,
Вони розбурхані кудись текли...
Та Ворскли, як моя полтавська,
Спокійної і чарівної, не довелось ніде знайти!

Я бачила красунь усмішки милі,
Їх постаті високі і стрункі...
Але полтавки, з усміхом чарівним,
З косою русою, не довелось знайти!

Моя далека, люба Полтавщино,
Мені ти дорога, найкраща в світі ти.
Твоїх садків вишневих і хаток біленьких
До нині не довелось мені знайти!

Я знаю, де б я не була,
Яка б краса не чарувала погляд мій,
Для мене, Полтавщино, будеш ти найкраща,
Бо ти — мій Край дитинства і юнацьких мрій.

Ніна Кузьменко
Лондон, листоп. 1980.

ВСЕКАНАДСЬКИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ

в днях 20, 21, 22 і 23 серпня 1981 р. в Едмонтоні

Дирекція Українського Музею Канади в Саскатуні у глибокому смутку ділиться вісткою з членством Союзу Українок Канади та українським громадянством, що дня 28 квітня 1981 року в Саскатуні відійшла у вічність

Розина Драган

провідна і заслужена членка Союзу Українок Канади. Від початків організації вона займала важливі позиції в Централі, особливо присвячувала багато праці українському народному мистецтву, була одною з оснувательок Українського Музею Канади в Саскатуні та членом його дирекції.

В глибокій жалобі залишила двох синів і дочку з родинами, багато друзів та численне членство Союзу Українок Канади.

Вічна Їй Пам'ять-

За Дирекцію
Українського Музею Канади,
Марія Ткачук, голова

ЗГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАНДИДАТІВ

до Дорадчих Комісій і Рад Федерального Уряду

(Advisory Boards and Councils)

Федеральний Уряд вдруге звернувся до Централі КУК в справі зголошення відповідних українських кандидатів, які могли б бути взяті під увагу при нагоді номінацій до різних Дорадчих Комісій і Рад.

Евентуальні кандидати мусять бути особи, які є спеціялізовані в одній чи більше ділянках для таких категорій:

— Мистецтво, культура, гуманістичні науки,
— Економіка й фінанси,
— Агрікультура, ділянки збіжжя, молока, орґаніз. збуту,
— Судівництво,
— Стислі науки,
— Транспорт і
— Ділянка комунікацій.

Проситься зацікавлених кандидатів з терену цілої Канади, українського походження, яких Централя КУК могла б зголосити до Федерального Уряду в Оттаві зголошуватися виключно до Централі КУК, подаючи свій життєпис, на письмі в англійській мові. Треба подати повне ім'я й адресу, місце уродження, відбуті студії, осягнуті дипломи і професійний досвід. Ці інформації Централя КУК буде трактувати як строго довірочні.

Зголошення слід посилати на таку адресу:

Ukrainian Canadian Committee,
456 Main Street,
Winnipeg, Manitoba R3B 1B6
Комітет Українців Канади, Централя

ПРОФЕСОР РОМАН ЄРИНЮК ДИРЕКТОРОМ ЛІТНІХ КУРСІВ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Цього року Літні Курси Колеґії очолить професор Роман Єринюк, який попередньо займав цю посаду в роках 1974 і 1975. По кількох роках університетських студій в Римі, де він є кандидатом на докторат, пан Єринюк повернувся на свою попередню працю професора в Колеґії Св. Андрея, абсольвентом факультету Теології якої він сам є.

Літні курси українознавства відбудуться від 6-го липня до 7-го серпня ц.р. На цих курсах наголос буде на українську мову. Урядом акредитовані курси української мови на рівнях 9, 10, 11 і 12 кляс, викладатимуть п'ять днів в тижні, від години 9-ої до 12-ої ранку. Також, навчання про різні ділянки української культури і мистецтва відбуватиметься переважно українською мовою.

Директорові будуть допомагати понад двадцять молодших і старших церковних і громадських діячів та інструкторів — спеціялістів у різних ділянках програми курсів, яка охоплює нашу спадщину та представляє її як необхідну частину життя українців у Канаді.

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади і Верховна Управа Ордену Св. Андрея офірують чотири стипендії (по дві) по 150.00 — студентам Літніх Курсів Українознавства в Колеґії за найкращі успіхи в курсах.

Заінтересовану молодь просимо вдаватись на адресу Колеґії:

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
475 Dysart Road
Winnipeg, Man. R3T 2M7
(204) 269 3565

Дещо з музичного світу

(Музичні фестивалі в Європі, Америці та в Канаді)

Про наші українські імпрези ми довідуємось з української преси, але є багато цікавого, що відбувається на міжнародній музичній сцені. Отже пишу про музичні імпрези (фестивалі, опери, концерти) в Європі, Америці і Канаді, що відбудуться цього літа такого змісту:

Закінчилась Друга світова війна. Європа поверталась до нормального життя. Почалась відбудова міст, доріг, а одночасно — театрів, музеїв, університетів, бібліотек і т. ін. Разом з цим почалось відродження мистецтва — живопису, музики, драми. Вже вліті 1947 р. у Гамбурзі у напівзруйнованому оперному театрі ставили оперу Верді „Трубадур". Це не була першорядна вистава і хор був малий, декорації невідповідні, костюми зроблені наскоро, але добре підібрані, співаки з досвідченим диригентом і професійною оркестрою справили на глядачів незабутнє враження. За короткий час стались великі зміни у мистецькому житті Європи. Відбудовували театри, готували приміщення для фестивалів, збирали мистецькі сили — старі і молоді. Пройшли роки. І тепер майже неможливо пізнати, що було зруйновано і відбудовано а що побудовано пізніше. З кожним роком збільшується кількість мистецьких імпрез та різноманітних європейських фестивалів; не відстає у цьому відношенні Канади і Америка. Австрію називають „Країною фестивалів". І недаремно. На протязі цілого року в більших і менших містах відбуваються різні імпрези і фестивалі (не завжди музичні).

Одним з найпопулярніших і найцікавіших з музичних фестивалів вважається Фестиваль Моцарта у Зальцбургу.

Зальцбург — це чудове, надзвичайно красиве місто в Альпійських горах, де народився і провів більшу частину свого короткого життя геніяльний композитор Вольфґанґ Амадей Моцарт.

Фестиваль цей був започаткований 1920 р. і одним з основників його був композитор Ріхард Штраус. Звичайно найкращі мистці з усього світу беруть участь у фестивалі.

Цього року фестиваль буде відбуватися на протязі перших двох тижнів місяця серпня. Крім творів Моцарта, будуть виконані твори інших композиторів. Із самостійними вокальними концертами виступлять такі співаки світової, слави, як Леонтина Прайс, баритон Герман Прей; у залі „Моцартеум" виступить європейська співачка Лючія Попп; в одній із найбільших концертових заль Зальцбургу відбудуться концерти Віденської Симфонічної оркестри, Чеської симфонічної оркестри та Берлінської філярмонії. У програмі фестивалю три опери — „Фальстаф" Верді, „Аріядна з Наксосу" Штравса, „Казки Гофмана" Офенбаха. На протязі двох тижнів будуть відбуватись вистави унікального, високо-мистецького театру маріонеток („Чарівна флейта", „Дон Жуан", „Весілля Фіґаро"), а в одному із палаців щодня будуть відбуватись концерти творів Моцарта, програма яких є дуже різноманітна (симфонічна, камерна і вокальна музика).

Фестиваль у Брегенці (від 21-го липня до 23-го серпня) поступово виріс із скромної імпрези у чотирьох-тижневий показ музичного мистецтва. У 1980 р. закінчилась будова великого модерного театру „Фестшпільгауз". В програмі фестивалю: оперети, виступи балетних ансамблів та різноманітні концерти камерної та вокальної музики. Але головною атракцією цього року є нова постановка опери композитора Верді „Отелло"; головну ролю буде виконувати тенор світової слави Пласідо Домінґо. Більшість концертів і опера будуть відбуватись у новому театрі.

Одним з найстарших музичних фестивалів у Німеччині, вважається Ваґнерівський Оперний Фестиваль у Байройті (Баварія). Ріхард Ваґнер сам вибрав місце, де під його керівництвом був збудований театр.

У 1876 р. відбулась прем'єра „Циклю Нибелунґів" — чотири окремих опери: „Золото Райну", „Валькірія", „Зіґфрід" і „Загибіль Богів". Від самого початку Ваґнерівський фестиваль притягав силу-силенну людей: композиторів, музикантів і звичайних слухачів.

Після смерти Ваґнера фестивалем керувала його дружина Козіма Ваґнер, а пізніше його син і внуки. Цього року фестиваль буде відбуватись від 25-го липня до 28-го серпня; заплянована постановку п'яти опер: „Трістан та Ізольда", „Майстерзінгер", „Парсифаль", „Літаючий Голяндець" та „Лоенґрін".

Визначні, переважно європейські співаки, будуть виконувати головні ролі, також будуть брати участь співаки з Американського континету. Неможливо згадати всіх виконавців, бо

на кожну оперу буде інший склад. У Відні та Мюнхені на протязі липня та серпня будуть відбуватись оперні вистави, симфонічні та камерні концерти.

В цей самий час в Італії у всіх містах, де є літні театри, також будуть ставити опери (переважно італійських композиторів); наприклад у Римі у величезному старовинному амфітеатрі, що вміщає двадцять тисяч осіб. В Югославії від червня до вересня відбуваються виступи різноманітних фольклорних ансамблів у Любляні, Дубровнику і Загребі, а в Белграді буде влаштований великий десятиденний театральний фестиваль.

У Греції в Атенах і Тесалоніках в літніх театрах виступають грецькі народні ансамблі, а цього року вперше на острові Корфу буде започаткований міжнародній мистецький фестиваль, в програмі: дві опери, балет, драма, симфонічна оркестра з Моравії та італійський фольклорний ансамбль. Вищезгадані фестивалі в Італії, Югославії та Греції відбуваються у надзвичайно гарних мальовничих місцях, а самі імпрези — високого мистецького калібру.

У Фінляндії фестивалі відбуваються у кількох містах, включно з Наанталі, Савонлінна і Гельсінки (від червня до вересня). Тут можна побачити найкращі оперні вистави, балет і народні танці, почути клясичну і народну музику а також джаз. Найбільшою музичною імпрезою в Норвегії є міжнародній фестиваль, який був започаткований у 1952 р. Відбувається він у Бергені у травні і червні місяці. Там можна почути оперу, найкращі симфонічні оркестри, різноманітні ансамблі і самостійні концерти солістів. Деякі концерти відбуваються у величному старовинному замку, а інші у великій концертовій залі ім. Едварда Ґріґа; також відбуваються концерти у Трольхаугені (передмістя Бергена), де народився, жив і творив великий норвезький композитор. Цього року знаменитий, французький фестиваль „Прованс" у липні сполучений з виставами Паризької опери. Глядачі будуть мати змогу почути „Літаючий Голяндець" Ваґнера та оперу „Ля форца дель дестіно" Верді, в якій буде брати участь український співак з Америки Павло Плішка. У програмі фестивалю „Прованс" нові постановки двох опер: „Дон Жуан" Моцарта і рідко-виконувана опера композитора Росіні „Танкреді", в якій візьмуть участь дві світової слави співачки — Мерілин Горн і Катія Річіареллі; крім того шотляндська симфонічна оркестра буде грати твори Моцарта. В Англії Ґлиндебурн фестиваль (у другій половині липня), який був започаткований у 1934 р. і користується великою популярністю, цього року сполучений з Оперним театром „Ковент-Ґарден".

У Ґлиндебурн (недалеко від Лондону) готується нова постановка опери Бетховена „Фіделіо", а в лондонській опері буде поставлено три опери Моцарта: „Дон Жуан", „Весілля Фігаро" та „Козі Фан Тутте" у виконанні найкращих европейських співаків.

В кінці серпня відбудеться мистецький фестиваль в Единбурзі. Від самого заснування у 1947 р. цей фестиваль чим далі набуває більшої популярности. Відбувається він на протязі двох тижнів і відзначається різноманітністю імпрез. Звичайно у програмі фестивалю є оперні вистави, драма, виступи симфонічних оркестр, камерних ансамблів, різноманітних хорів, балетних груп і самостійні виступи солістів — клясична музика і джаз.

В Америці відбувається багато літніх музичних фестивалів під патронатом музичних каледжів. Оперні фестивалі відбуваються у Санта-Фе та Сан Дієго (постановка трьох опер). Цього літа Сан-Франциско Опера, яка існує вже довгі роки і користується великою популярністю, влаштовує перший літній оперний фестиваль (від 12-го червня до 19-го липня). В репертуарі: американська прем'єра модерної опери німецького композитора А. Раймана „Лір" (за Шекспіром), „Дон Жуан" Моцарта, „Майстерзінгер" Ваґнера, „Ріголетті" Верді та інші.

„Сполето Фестиваль" у Чарлстон (на початку червня) має цікаву і різноманітну програму, що охоплює оперу, декілька балетних ансамблів, драму, симфонію, камерні концерти і навіть образотворчі виставки.

Одним з найцікавіших оперних фестивалів в Америці є Ваґнерівський фестиваль у Сіетл, який відбувається вже декілька років, звичайно в кінці липня. Цього року головною атракцією буде повний цикль „Нібелунґів", а також опера „Трістан і Ізольда". Цікаво що всі опери будуть виконуватись німецькою і англійською мовами. У головних ролях — співаки з Европи та з Американського континенту.

У Канаді найбільш відомий фестиваль мистецтва відбувається у Бенфі, Альберта (від початку червня до кінця серпня). Але цей фестиваль має інший характер. Справа в тому, що він пов'язаний із заавансованими курсами з багатьох ділянок мистецтва. До Бенфу приїжджають висококваліфіковані педагоги з Америки та зі сходу Канади, які викладають мистецтво спі-

ву дають індивідуальні групові лекції на всіх інструментах; з видатних піяністів викладають такі віртуози як Антон Куерті і Ґіоргі Шибок. Також відбуваються кляси балету, драми і образотворчого мистецтва. Під час курсів професори і заавансовані студенти дають концерти — самостійні і камерні. Після закінчення курсів починається фестиваль в програму якого входять: опера, оперета, дві-три драматичних вистави і вечір балету (клясичного і модерного). Звичайно на головні ролі спроваджують професійних виконавців. Бенф і околиці — це відома курортна місцевість в чудових Скелястих Горах, що напевно дає надхнення всім артистам, а бурхливі водоспади, прозорі озера і гарячі джерела приваблюють туристів — глядачів.

Вже багато років на протязі місяця липня в Оттаві відбувається літній фестиваль мистецтва. Звичайно в програмі є опера, симфонічна оркестра і камерні концерти. Все це відбувається у прекрасній великій залі „Мистецького Центру". Цього року запляновано такі опери: „Ідоменей" Моцарта, „Ріголетто" Верді, „Сон в літню ніч" — композитор Бриттен та дві короткі опери Моцарта „Імпресаріо" і „Баст'єн і Баст'єна".

Цікавою атракцією будуть виступи камерних квартетів з Праги, Орфорду, Будапешту і Токіо, які серед інших творів будуть виконувати твори Моцарта і мадярського композитора — Б. Барток, син якого прочитає серію доповідей про життя і творчість свого батька. Художним керівником фестивалю і диригентом опери буде диригент Оттавської Симфонічної оркестри Маріо Бернарді.

Закінчуючи свою статтю, мушу зазначити, що на протязі останніх кількох років я мала нагоду побувати на деяких фестивалях. На деякі імпрези квитки треба замовляти заздалегідь через певні агенції, на інші — можна купити у день вистави чи концерту.

Але у всіх випадках — чи то є фольклорний ансамбль пісні і танців в Дубровнику, чи опера в Лондоні, в театрі „Ковент Ґарден", чи камерний концерт в Зальцбурзі — кожна імпреза є старанно підготована, добре виконана і завжди лишає незабутнє враження.

Валентина Доброліж
Едмонтон, Альберта

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

5-го липня до 7-го серпня 1981 р.

Літні Курси знов відбудуться в Інституті ім. П. Могили, Саскатун, Саскачеван в днях 5-го липня до 7-го серпня, 1981 р.

Студенти будуть перебувати в Інституті й будуть побирати слідуючі курси — Історія Українців у Канаді; історія і географія України, українська література, українські танки і музику; українську мову розмовну, читання і писання, спів, вишиття, кераміку, (культуру і мистецтво); спорт, бандура, лекції на тему У.Г.П. Церкви, українську фільми. Буде можливість студентам дістати кредитові оцінки від Саскачеванського Департаменту Освіти в українській мові у клясах 9, 10, 11, 12. Також буде приділений час на розвагові гри та прогульки. Всі учні мають розмовляти українською мовою.

Інститут ім. П. Могили звертається до всього членства складових частин С.У.С. з проханням допомогти придбати якнайбільше число українських студентів і студенток а особливо православних, до Інституту на Літні Курси й на Університетський рік 1981 - 82.

Про дальші інформації або аплікації, звертайтеся до:

Ukrainian Total Immersion Summer School
Mohyla Institute
1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask. S7N 0P1
Phone: 653-1944

ВАША ПЕРЕДПЛАТА?!

Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

Адміністрація „Променя"

Тиса і Чорногора

Легенда

День і ніч співає Тиса — то журно, то весело, то так затягне коломийку, що гори і ліс слухають, не наслухаються.

А колись Тиса дівчиною була. Гей-гей, давно це було, ті роки вже порохом припали. В усьому світі пари їй не було. Личко — до сонечка весняного подібне. Очі великі та сині-сині, як барвінок. А коси довгі і чорні, немовби вороняче крило.

Покохав Тису найліпший легінь, лісоруб Іван Чорногора. Та не могли вони побратися, бо бідні були. Ходило в ті часи лихо від хати до хати. Думав-думав Іван, як позбутись лиха людям та собі, і нічого не міг придумати. А Тиса плакала з горя, сльози її самоцвітами ставали...

Почув якось Чорногора про дерево щастя. Якби гілку того дерева принести в Карпати, казали гуцули, то назавжди позбулися б злиднів.

— Гей, коби з того дерева хоча б маленьку гілочку дістати, — казали верховинці.

І подався його шукати Іван Чорногора. Довго блукав по світу, а дерева щастя не знаходив.

Плакала Тиса, чекала Івана, а він все не повертався, хоч не один рік минув. Від горя і туги посивіла одна коса у дівчини. Та не стала Тиса гіршою. Не один легінь мріяв про неї, не один сватався, та всім відмовляла Тиса.

Дізнався якось барон, володар Верховини, про красуню Тису і звелів привести її.

— Хочу посватати тебе, — сказав барон — дідуган з сивою бородою. — Будеш моєю дружиною — щастя, матимеш: одягну тебе в шовк і золото.

Глянула на нього синіми очима Тиса і сказала:

— Не треба мені такого щастя. З немилим жити — нема гіршого горя. А від шовків і золота я щаслива не буду.

Розгнівався барон і закричав:

— Гей, слуги, в'яжіть її- Закуйте в кайдани, киньте в темний льох!

Вискочила з покоїв Тиса і кинулася тікати. Бігла межи горами, межи лісами, бігла плаями. А слідом за нею поспішали слуги барона та жандари.

Все крутішає стежка, все важче підніматися вгору. Ось-ось посіпаки доженуть дівчину. Видерлася Тиса на високу скелю, а слуги баронські та жандари за нею. Побачила, що рятунку нема, та й кинулася з крутої скелі... Річкою стала! Там, де впала її чорна коса — потекла Чорна Тиса, де впала біла — потекла Біла Тиса.

Повернувся Чорногора додому. Так і не знайшов дерева щастя. Запитав, де його кохана. Розповіли гуцули, яка доля спіткала Тису. Заплакав гірко Іван і вирішив помститися напасникам, усім баронам за кривду. Не раз люди чули, як в горах та над Тисою лунали постріли. Це Іван Чорногора зібрав навколо себе гуцулів, які вирішили боронити свої права, боротися за кращу долю. З того часу і повелися на Гуцульщині опришки.

Ніколи не забував Чорногора свою любу. Не раз прийде вночі на берег, сяде і слухає, про що ж говорить вона. Тиса нашіптує йому то веселе, то радісне, то обурюється, скільки ще зла, кривди є на світі, то тихо схлипує, бо ж не меншає горя на землі.

Дізнався барон, що часто приходить Чорногора на берег річки-красуні, і надумав зловити його. Вже сніг почав танути, глибокі сліди залишалися на ньому. По них баронські посіпаки і надибали Івана Чорногору. А він вирішив краще загинути, ніж потрапити до рук катів. Затис топірець в руках, приготувався до бою.

— Ага, попався! — закричав барон, затрусивши сивою бородою. — Беріть його! — наказав своїм слугам. Та їх випередила Тиса: зрушила всю кригу від самого Апшенця до Рахова.

Загуркотів, застогнав, заревів турлач на всі гори верховинські. За турлачем-льодоходом ринула нестримна вода весняна. Загинули і барон, і Чорногора. Першою кинула Тиса до безодні. Тепер лише його біла борода подекуди стирчить.

А Івана Чорногору обмила Тиса своїми сльозами, уквітчала найкращими квітами з полонин, постелила під нього килим із запашних трав і милується ним, день і ніч співає йому найкращих співанок. І височить він, славний легінь, над всіма горами; і люди з усіхсюд приходять сюди, щоб милуватися Чорногорою — найкращою горою в світі, надихатися чистим, запашним повітрям, зірвати квітку щастя тут. Бо ж хто не прийде до Чорногори, забуває про нещастя; сум і горе тікають від кожного, хто лишень прислухається до його слів — шепоту дерев, щебетання пташок.

Марія Бабій

Олександра Назаревич

Стипендіянтка Союзу Українок Канади
Манітобського університету 1977 р.

Олександра Назаревич, дочка Анни і Олександра Назаревичів, під цю пору є вчителькою української мови в початкових клясах державної школи у Бозежюрі, Ман. Вона також завідує двомовною українсько-англійською пробною програмою для другої кляси у тій же школі.

Олександра народилася у Вінніпеґу 17 травня 1957 року, вчащала тут до початкової і публичної школи та закінчила Манітобський університет 1979 року з ступнем бакалавра освіти B.E.D. і зразу ж пішла працювати по своїй професії.

Олександра виростала в українській патріотичній родині, де завжди панувала рідна мова. Від малечку цікавилась українською мовою, історією, літературою дитячим театром і оперою. Спершу батьки посилали її до Рідної школи при Катедрі Пресв. Тройці, пізніше невчалася української мови у середній школі (джуніор і сеніор гай скул), кореспонденційним курсом (9 і 11 кляси), Колеґії Св. Андрея (10 і 12 кляси). Також літом 1978 року в Україні в Києві прослухала тритижневий курс української мови для учителів. Побирала в школі французьку мову.

Крім формальних студій, Олександра від наймолодших літ була активною в українських організаціях. До Пласту належала в роках 1964-1971, в Колеґії Св. Андрея під час літніх українських курсів 1980 р. була настоятелькою дівчат. В організації СУМК вчила українські танці та координувала відділи українського народного вбраня та хореографії. Навчала в українській школі в Катедрі Пресв. Тройці і співала тут у церковному хорі та дівочім квартеті „Барвінок". У шкільнім 1978-79 році була завідуючою школи українських танців при Катедрі Пресв. Тройці.

Багато разів Олександра брала участь в програмі українського павільйону „Київ" під час фолкльорами у Вінніпеґу та під час українських фестивалів у Давфині. З танцювальною групою СУМК, яку Олександра зорганізувала і навчала від 1976 до 1979 року виступала багато разів в ріжних місцевостях Божежюр, Девілс Лейк, Міннеаполіс, у Вінніпеґу „Конвеншон Центрі", на телевізії CKND і CBWT, для Вінніпезького „Сильвер Брум" в березні 1978 р. На однім з виступів танцювальної групи на Фолкльорами почесним гостем був ґубернатор Канади Е. Шраєр з дружиною. Літом 1979 року Олександра Назаревич подорожувала з танцювальною групою Русалка, яка виступала в Шотландії а головно в містах України ансамбль виступав у Львові і Тарнополі. В Києві група пройшла курс українських танків разом з танцюристами Вірського і Верйовки. В жовтні 1979 року під проводом Олександри виступала у Вінніпеґуґ танцювальна сумківська група під час виступу тут артиста-співака Еда Іванка і симфонічної оркестри в Сентеніял Гол.

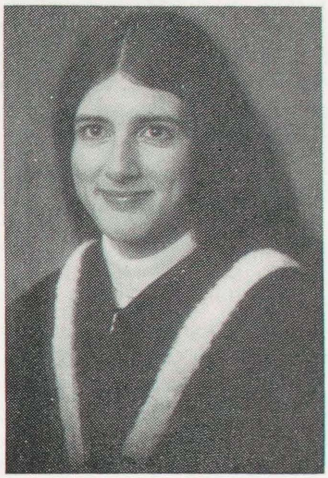

Олександра Назаревич

Олександра Назаревич побирала українську мову на Манітобському університеті й як студентка одержала стипендію Союзу Українок Канади за есей, якого поміщуємо тут. Бажаємо Олександрі успіхів в її громадській та мистецькій праці.

* * *

До початків українських жіночих організацій в Канаді

Есей. Українська мова 52 237

В тих часах, коли перші українські поселенці приїжджали до Канади, вони привозили з собою частини українського побуту, свого домашнього виробу одежу, свою мову, пісню, свою духову і матеріяльну культуру. Напр. вони мали

свого власного виробу полотно, килими, свої вишивані сорочки і блюзки та інші речі з українського життя. Ці речі вони шанували, одежу носили, аж поки було досить грошей, щоб купити нову модерну одежу.

Українські поселенці хотіли затримати свій домашній рідний побут і продовжувати свої традиції та звичаї тут, плекати українське народне мистецтво. Спочатку трудно було, бо треба було працювати, щоб жити. Коли ж українці почали будувати свої церкви, вони зрозуміли, якими важними для них є всі ті побутові родинні і громадські традиції — мова, спів, народне мистецтво. Тут чоловіки робили дерев'яні вироби — різьбу, а жінки почали вишивати на полотні хоругви, рушники, обруси.

У скорім часі багато театральних аматорських гуртків було зорганізовано й було потрібно українських народних костюмів. Вони мали свою власну народну ношу з України, але за якийсь час треба було більше шити. Показалося, що декотрі убрання не були відповідно пошиті як слід і не відповідали для сцени.

Для сцени показалась потреба стилізованої народної ноші. Треба було, щоб хтось взяв цю справу у свої руки. Здавалось, що жінки найкраще надавались до такої праці. Спочатку одинокі організації жінок це були товариства при церквах, але вони не працювали спільно, щоб виконувати велику працю.

1923 року в Саскатуні, заснувалося при Українськім Народнім Домі жіноче товариство ім. Ольги Кобилянської разом з могилянками-студентками Інституту П. Могили. Це товариство дало початок для зорганізування Союзу Українок Канади з центральним проводом для жіночих товариств по всій Канаді.

1926 року, під час 10-літнього Ювілейного З'їзду Інституту П. Могили в Саскатуні офіційно був зорганізований Союз Українок Канади як перша крайова жіноча організація.

Головним завданням цієї організації було піднести культурне життя свого народу в Канаді та працювати для добра свого народу взагалі. Членки Союзу Українок скоро взялися до праці, писали статті й на теми народного мистецтва, щоб оберігати правильність української вишивки, а в тім і плекати стилізовану українську народну ношу. Привезені з України речі — головно всі частини народної ноші Союз Українок Канади збирав для музею.

Тепер цілі і завдання Союзу Українок Канади є піддержувати свою церкву, свої просвітні народні інституції, школи, пресу, свою літературу, народнє мистецтво, видавничу справу й інше. Помагати українському народові в Україні оскільки це можливо. На З'їзді Союзу Українок 1927 року Тет'яна Кройтор висловила такі думки:

> „Нашою ціллю є підготовити себе стати рука в руку з чоловіками для осягнення нашого найвищого ідеалу: збудувати українську державу, а в Канаді бути добрими громадянами".

Союз Українок Канади працював і далі працює для добра українського суспільства і все готовий давати моральну і фінансову поміч для церкви й для молоді, коли треба.

Тепер Союз Українок Канади має один з найбільших українських музеїв у Канаді. І коли українські хори, чи танцювальні групи виступають на сценах, вони мають на собі стилізовані українські костюми та народні ноші. І як довго Союз Українок Канади буде існувати, так довго українська культура і народне мистецтво будуть процвітати.

БІБЛІОГРАФІЯ

Когуська, Н. **Чверть століття на громадській ниві.** Winnipeg: Trident Press Ltd. (1952).

Marunchak M. H. *The Ukrainian Canadians: A History.* Yorkton: Redeemer's Voice Press. (1970).

Woycenko, O. *The Ukrainians in Canada.* Winnipeg: Trident Press Ltd. (1968).

Вінніпег, 12 квітня 1977 р.

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже третє видання про вишивки і стіби в англійській мові. Багато ілюстрована 12 сторінок взорів вишивок 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $7.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA

A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta.

T6G 0T2.

Слово у День 50-ліття членства

Вінніпеґ

(Доповідь Анни Стельмащук на Святі Членства
у відділі ім. Л. Українки у Вінніпеґу,
в Авдиторії Катедри Пресв. Тройці
5 квітня 1981 р.)

Вже трошки давненько одного ранку телефонує до мене пані Тарновецька і ставить мені питання — Чи можу я від Провін. Екзекутиви Союзу принести кілька слів привіту на оказію „День Членства у відділі Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, а зокрема привітати тих членок, які будуть вшановані грамотами у 50-ліття їх членства в Союзі.

Дуже гарно. Це для мене була б велика приємність і пошана. Я поміркувала хвилину і згодилася. Закривши телефон, вернулась до своїх інших щоденних справ і на якийсь час забула. Але дні скоро збігають і недавно пригадала, що я маю обов'язок — потрібно взятись до праці. Взяла я перо в руки і сідаю писати — і, бачу, що тут не все в порядку — чомусь думки зовсім не пливуть...

Як Вас, дорогі Піонерки можу я привітати? Що можу я Вам сказати? Історію Союзу? Не виходить! Ви ж її творили. Бачу, що не легко мені, або іншим мого покоління, що вже від перших днів нашого життя маємо перед собою хоч трохи вибитий шлях, уявити, якими дорогами починали свою працю наші перші піонерки в Союзі Українок.

Думаю дальше і тут нараз справа стає ясною — очевидно, що я не можу сказати Вам нічого нового про початкові роки Союзу, бо Ви про це краще знаєте, більше, чим я могла б за все життя збагнути. Не потрібний Вам новий заклик до праці. Ви працюєте якнайкраще півстоліття. І бачу, що мій головний обов'язок сьогодні — якщо не одинокий, то висловити Вам подяку — сердечну і глибоку за те, що Ви створили для нас і для майбутніх поколінь можливість пізнати хто ми є й звідкілля, — що Ви не дозволили нам погубитися. В той час, коли Ваша праця починалася, були не тільки необхідні фінансові труднощі, але були й жорстокі духовні перепони, через які, я вірю, Ви мабуть не раз питали себе — „Чи варта ця вся боротьба?" Відповідь, очевидно, була позитивна, яку виявили наступні роки.

Коли 1926 року, під час З'їзду Інституту П. Могили плянувалося організувати Союз Українок Канади і формувати центральний провід, — мене ще на світі не було. Але я глибоко вдячна, що та мрія здійснилася, бо у тридцятих роках, я була одною з перших, що покористувалась одною з цілей Союзу, а саме вивчанню української грамоти, писання і читання українською мовою.

Анна Стельмащук, голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок у Манітобі.

Цей безцінний скарб відкрив передо мною світ українознавства: література, музичне мистецтво, віра та інші ділянки рідної культури. Без цього немає доступу до тієї краси, що з неї складається правдивий український світ — без української мови немає української душі. Англійською мовою писанка є „Easter egg", а Easter egg може бути зроблене з чоколяди і не є жодною писанкою.

Та не тільки дякуємо за мову. Ви взяли під свою опіку сумківські відділи, коли вони організувались. Ви, наші матері і бабусі, старалися по своїй змозі навчити нас вишивати, пекти паски; Ви нам помагали співати і наказували нам читати „Кобзаря" та твори Лесі Українки. Ми дякуємо Вам і за ті громадські обіди, за ту працю в кухні, яка не раз, мабуть, надоїла Вам, але без якої напевно було б іще тяжче будувати українські церкви та народні доми.

Але перш всього і безумовно найважливіше — ми дякуємо Вам за ту ідею, за те, що Ви бачили і розуміли, що приїхавши з батька-

ми на чужину, не тільки задля шматка землі, хоч на перший погляд це була найважливіша причина. Ви пізнали, що тут, у вільній країні Вам буде можливість розвивати свою культуру. Ви, мабуть, відчували це ще тоді, коли були перетяжені працею, щоб тільки заробити на кусник хліба. Ви відчували, що може колись і українська жінка матиме вплив на добро не тільки своєї громади але й на свою державу.

Ви нам найтяжчу працю вже виконали. А що буде в майбутньому? Перед нами сьогодні ясніє нагода розвиватися й поширюватися як ніколи досі в історії. Сьогодні техніка може нас зовсім звільнити від тяжкої праці. Ми не мусимо так багато часу присвячувати кухні, ті дні вже минають.

Сьогодні, з допомогою Союзу Українок є багато книжок для наших дітей українською та англійською мовами. Не треба далеко йти, щоб розвідатися про наші, так звані, коріння. Сьогодні ми маємо нагоду вивчати своїх власних учителів, які можуть опісля навчати і молодших і старших в школі і поза школою. Відомо, що в Канаді є 14 університетів, де студенти користають з курсів мови чи літератури. Ми маємо нагоду почерез теперішні багатомовні радіостанції нести свій голос почерез цілу Канаду від океану до океану. Додатково є телевізійна станція (Community T.V.), яку можемо використовувати. Маємо також для своєї слави прекрасно редагований власний журнал „Промінь". Сама назва того журнала повинна бути провідником — читаймо його пильно.

Старанням Союзу були вперше створені провінційні музеї, а недавно, як нам відомо відкрито найславніший скарб Союзу Українок — Український Музей Канади в Саскатуні.

І якщо ми хочемо скористати з тих всіх нагод, про які я тут згадала та з інших, на яких час не дозволяє, щоб почислити, то нам конечно треба скріпити свої сили до цієї мети. Той смолоскип, що його запалили наші піонерки і тепер передають у наші руки, повинен бути для нас дійсним, незгасаючим світлом на нову добу.

Дякуємо Вам сердечно за те світло і бажаємо Вам ще многих, многих літ, бо нам все буде потрібно дорадниць. Бажаємо многих літ також і тим, які вже працюють і по сорок і більше років.

А себе і своїх молодших членок питаймо — чи буде горіти далі цей смолоскип, чи в наших руках він згасне?

З листів до редакції

З нагоди Воскресення Христового членки відділу ім. Лесі Українки вітають редакцію „Промінь".

Щиро дякуємо редакції журнала за вислану нам книжку „Поетика Лесі Українки та її афоризми". Це дуже красний додаток до нашої бібліотки. Науково опрацьована книжка про творчість Лесі. Дякуємо за висилку. Залучуємо за книжку $10.00.

Оля Винничук, Принс Джордж, Б. К.

— — —

Висилаю передплату на продовження журнала „Промінь", якого я дуже люблю читати, крім передплати залучую також $10.00 на прес. фонд. Хоч моя передплата кінчиться у травні, але я висилаю наперед на 1982 рік.

З пошаною,

Ірина Солоненко, Торонто, Онт.

Зам. редакції: Чи кожна передплатниця може так сказати що до передплати як пані Солоненко?

— — —

Пересилаю мою передплату Вашого цінного журнала „Промінь", а решта на пресовий фонд. Люблю читати „Промінь", який поміщує цікаві статті.

Бажаю пані редакторці доброго здоров'я та успіхів у дальшій праці для Союзу Українок Канади.

Марія Григорчук, Етелберт, Ман.

У прилозі чек на $10.00 від відділу ім. кн. Ольги у Веґревил за книжку „Поетика Лесі Українки та її афоризми" А. Горохович. Просимо вислати нам ще дві книжки „Поетика...", що їх особисто бажають мати дві наших членки. За вислання нам книжки щиро дякуємо.

Анна Пук, кор. секретарка

— — —

Жіноче товариство ім. Лесі Українськи в Ту Гилс щиро дякує за вислану нам книжку „Поетика Лесі Українки та її афоризми" А. Горохович, за яку відсилаємо Вам $10.00.

Марія Мандрусяк

— — — — —

Залучую чек на $20.00 на два роки передплату за „Промінь", на якого чекаю кожного місяця. Журнал інформує мене, що інші відділи Союзу роблять і взагалі про важні події у світі. Бажаю Вам міцного здоров'я та успішного року.

Маргарета Ременда, Вест Ванкувер

— — — — —

Вітаємо журнал „Промінь" з його 20-річчям! Вітаємо всіх співробітників Редакційної Колеґії журнала, а зокрема редакторку Н. Когуську з 20-річчям її невтомної праці. Бажаємо Вам кріпкого здоров'я і успіхів у праці і на будуче.

Залучуємо 25 дол. (чек) на прес. фонд.

За відділ ім. Св. Кн. Ольги в Лашін, Квебек:

А. Слав'юк, голова **Т. Клемба,** секр.

МІЖНАРОДНИЙ РІК ФІЗИЧНО-НЕМІЧНИХ — 1981

Проголошення 1981 року Міжнародним Роком Немічних Осіб, Ґенеральна Асамблея Об'єднаних Націй спрямувала всю увагу на досліди та поширення інформації в користь ушкоджених осіб, щоб тим способом здобути для них більші права та нагоди до активного життя, і забезпечити їм повну участь у суспільстві. Всі зусилля та старання, щоб знайти розв'язки до їхніх проблем — повинні бути невід'ємною частиною національного стратегічного розвитку. До цієї потреби закликається всіх членів країн Об'єднаних Націй, — їхні уряди та організації, щоб приготовитись і втягнути у свою програму всі інформації, стан та потреби, і суґестії як можна поліпшити та уможливити живу участь в суспільстві фізично-немічним особам.

Цей рік заставляє нас обов'язково присвятити нашу увагу і включити в нашу програму цю так важливу справу, яка нас всіх торкається. По правді сказати — кожна людина до певної міри має якесь фізичне недомагання — дехто більше, а дехто менше. Одні не добачують добре зір не функціонує 100%, інші не дочувають а ще інші в руках чи в ногах не мають сили і не володіють ними так як треба; а деякі мають більш серійозні проблеми фізичні. Та не включаючи малих дітей, — кожна доросла людиня старається по своїй змозі, і хоче бути фізично самостійною, — цебто доглядати себе без помочі інших. На жаль не всі мають це щастя. І якраз в таких випадках, де людина знеможена, каліка, слабосильна, старенька. Християнський, гуманітарний обов'язок та наша повинність є позитивно зареагувати на це звернення Об'єднаних Націй. Подати помічну руку тим, які приковані до крісла, чи до ліжка, або тим, що ходять з білою палицею в руках, і взагалі всім тим, що фізично немічні.

Для здорових щасливих людей, це не великий труд — відвідати хворого, принести квітку, книжку, розраду, — чимось прислужитись, щось потрібного привезти з аптеки чи з крамниці, — можна навіть повезти немічного до церкви або з ним вдома помолитись. Можна повезти його чи її до парку, чи на концерт. Благородне може бути й те діло, щоб виручити, — відпустити на часок, тих які зв'язані вдома, — доглядаючи хворого чи немічного, — і не мають змоги вирватись та віддихнути від своїх обов'язків. Будьмо певні що наша увага та поміч принесе сонечко та потіху тим бідним особам, які часом цілком занедбані, забуті.

Пригадаймо собі заповіді Божі: допомагати ближньому! Ніхто не знає що його чекає. Краще бути тим, що допомагає, чим тим, що потребує помочі. Будьмо вдячні, що ми в силі, щасливі, і маємо змогу допомогти іншим, менш щасливим. Віддаймо хоч один день в місяць і чергуймось з іншими, для потребуючої людини.

Домагаймось щоб уряд чи властителі добудували до публичних будинків, спадистий під'їздний шлях („ремп"), щоб каліки мали доступ заїхати на кріслах — чи до церкви, до інституцій, до музеїв, бібліотек, університетів, тощо. Щоб вони мали можливість користати з науки по школах, можливість працювати для заробітку. — Навчаймо і наших дітей бути помічними для потребуючих. Цими і багато іншими способами можна улегшити труднощі тим, яких доля прикувала часом на ціле життя, до немічного стану.

Цього року, цей рух допомоги поширюється по всьому світі і торкається кожного з нас, до всіх, які мають щире бажання допомогти тим, які мають труднощі доглянути свої потреби, чи брати участь у суспільному житті, — щоб вони також могли користуватись тими самими правами і вигодами, як всі інші. Усвідомляючи факт, що на світі є багато фізично-немічних осіб, — допомогу для них потрібно взяти нам під увагу, — відшукати, розпитати в громаді, в сусідстві, людей, які потребують і чекають на нашу поміч, розраду. За цю благородну прислугу Господь поблагословить нас ласкою своєю.

Поділімся нашим щастям як правдиві християни. Допоможім нашій церкві. Організуймо комітети суспільної опіки при кожнім товаристві, і при кожній громаді. Одна центральна суспільна опіка не може виконати багато без нашої особистої помочі. Будьте певні, що всюди є потребуючі, бідні, хворі, немічні, старенькі, — лиш їх потрібно відшукати. Вони також мають свою гордість, і воліють терпіти, голодувати, чим когось турбувати і завдавати труднощів. Зорганізуймо вечірну молитву в домі, де неможливо фізично-немічній людині учащати на Богослужбу до церкви. Помолімся разом з родиною за їх здоров'я. Ми їх піднесемо на дусі, — і нам стане легше на душі . . .

— К о ж н и й з нас є частиною свого народу, парохії, громади, і співвідповідає за його

(Докінчення на стор. 13-ій)

Про нову книжку з України

Як повідомляє Видавництво Смолоскип ім. В. Симоненка, що з України продістався новий твір Миколи Холодного „Про душу в пісні та про пісню в душі. Автор цього твору — Микола Холодний, відомий в Україні і закордоном український поет-модерніст.

У своїому рукописі М. Холодний показує на основі фактичного матеріялу, як в Україні гине українська духовість, як її спотворює влада і як вона старається підмінити ту духовість ерзацом духовости, який вона сама творить. На багатьох прикладах, які автор зібрав будучи в різних відрядженнях, він вказує на постепенне завмирання української народної пісні і доходить до висновку, що разом з українською піснею вмирає українська духовість, а на її місце приходить російська пісня і російська духовість, які насильно імпортуються в Україну з Москви.

М. Холодний робить екскурс в далеку історію розвитку української пісні, зупиняється над питанням нищення її в царській Росії, порушує питання модерної української музики (напр. — чи є можливий український національний джаз?), в сатирично-гумористичний спосіб описує „свято російської пісні" на Дніпропетровщині, якого він був свідком.

Твір М. Холодного „Про душу в пісні та про пісню в душі", який буде мати понад 200 сторінок, готує до друку В-во „Смолоскип" і він вже вкоротці появиться книжковим виданням.

Автор твору М. Холодний народився в 1939 р., навчався в Київському університеті на філологічному факультеті, звідки був виключений в 1965 р. за писання віршів гострого національного і соціяльного характеру. Почав друкуватися в 1960 р., коли в українську літературу ввів його відомий літературний критик Степан Крижанівський. Статті і вірші М. Холодного були друковані в журналах „Жовтень" і „Дніпро", в „Літературній Україні", в українських виданнях в Польщі і Чехословаччині. В 1968 р. М. Холодний був заарештований за читання віршів біля пам'ятника І. Франкові в Києві, але скоро був звільнений. Знову був заарештований в 1972 р. Тоді ж, після посиленого психіятричного „лікування", появилася покаяння заява за його підписом, зі стилю якої видно, що її автором не міг бути М. Холодний.

Нижче подаємо кілька уривків з твору М. Холодного:

„Наша пісня вмирала разом з народом і разом з ним воскресала... З піснею на вустах вмирали наші батьки у ворожих катівнях. Зі скрипкою біля грудей передчасно відходили із життя кращі сини народу. Скидали шапку перед українською піснею і друзі і недруги... У добу так званого культу особи напівграмотні глаштаї гарячково запаленого і безславно згаслого „масовізму" по-вульгаризаторському вхопилися за девіз „хто був нічим, той стане всім", як за якусь раптову, не залежну від їх особистого сумління, метаморфозу. В письменстві започаткувалася доба фальшивих героїв. До найрізноманітніших життєвих галузей, заодно й до духовної, прослизнуло безліч мудреців без мудрості. З прив'язаними до мутозчаних пут утинками, з перекинутих возів самозванці у стані афекту демагогічно шокували стихійні збіговиська перейняти з чужих вуст фразами, змісту яких самі не тямили. Не поступалися перед ними псевдотворці, що хлинули до поезії, до пісенної справи. Можна зрозуміти, чому упереджений радіослухач, шукаючи сьогодні в ефірі пісню, з відразою обминає довгі хвилі... Пісня, де віру в природу, віру в людське начало заступає віра в параграфи — така пісня виховує в людині безвольну істоту, перетворює її на гвинтика...

У безвиході нащадкам Хмельницького можна було пожалкувати по Польщі. По-перше, якою Польща не була поганою, то не вона принесла на Вкраїну нову форму рабства — кріпацтво. Бо поляк зневажливо називав українця „хлопом". Нові господарі називають українців роднымы братамы", впроваджуючи чорносотенство українською мовою...

Через пісню народу доходимо до розуміння його як нації... Нівелюється національний характер. Не зрівнятися колишній „шевченківській" хаті з сьогочасною селянською хатою: радіо, телевізор, електрика... Та „в тій хатині інші люди: і непривітні, і чужі"... Зникла з неї з давніх-давен властива вкраїнцеві гостинність".

ПОЯВИВСЯ ДРУГИЙ ТОМ ТВОРІВ МИКОЛИ ХВИЛЬОВОГО

Балтимор (УІС „Смолоскип"). В Українському Видавництві „Смолоскип" ім. В. Симоненка тільки-що появився другий том творів Миколи Хвильового.

П'ятитомник творів М. Хвильового видають спільно Об'єднання Українських Письменників

„Слово" і В-во „Смолоскип". Головним редактором творів є проф. Григорій Костюк, сучасник М. Хвильового, відомий український літературознавець і вчений, автор багатьох книжок, почесний голова „Слова".

Другий том творів М. Хвильового розпочинається вступною статтею Мирослава Шкандрія „Про стиль ранньої прози Миколи Хвильового" і до нього входять такі твори письменника: Я (романтика), Повість про санаторійну зону, Сентиментальна історія, Наречений, Бандити, Зав'язка (етюд), Вальдшнепи, Мати, Із Вариної біографії.

Як до першого, так і до другого тому додано необхідні примітки на восьми сторінках, як рівнож опубліковано кілька рідкісних фотографій з 1920-их років.

Вступну статтю до другого тому творів М. Хвильового М. Шкандрій закінчує такими словами:

„У 1922-26 рр. „нова доба" ще тільки формувалася, набирала сталих форм, і в творчості переважали фрагменти, новелі, етюди і т.п. Від 1926 року вже стають наявні в творчості Хвильового спроби всеохопної синтези, яка одночасно завершила б його „етюди" і утвердила б ним пропагований активно-романтичний, вітаїстичний стиль. Цей другий етап творчости письменника теж обірвався передчасно: з „Вальдшнепів" та „Іраїди", що були заплянувані як романи на ширшій канві, — появилися тільки фрагменти.

Лишив нам Микола Хвильовий свої полемічні памфлети і ряд віршів та оповідань, в яких він перелив у поетичні образи аромат своєї доби і творчі шукання талановитого письменника".

З нагоди появи другого тому творів М. Хвильового відбулися вже або заплянувані літературні вечорі в Торонто (20 березня), Нью Йорку (4 квітня), Філядельфії (5 квітня), Чікаго (23 травня), Дітройті (24 травня). На цих вечорах виступали або виступлять проф. Григорій Костюк, проф. Юрій Луцький, д-р Остап Тарнавський, проф. Богдан Рубчак, Марко Царинник та інші.

Другий том творів М. Хвильового коштує 15 дол. і його можна замовляти безпосередньо у Видавництві (SMOLOSKYJ, P. O. Box 561, Ellicott City, Md. 21043, USA), або набути в українських книгарнях.

ПОДЯКА

З приводу похорону мого дорогого мужа, Томи Лазарука — від родини й від себе складаю сердечну подяку своїй родині й добрим приятелям за гарні квіти, за дар на Катедру Св. Івана, за дари на поборювання рака, як також за пожертви на Музей, Колегію, Інститут Св. Івана й на стипендію в імени покійного (N.A.I.T.).

Також дякую за численні картки співчуття, що отримала й які справді улегшували біль горем прибитої родини.

Також складаю сердечну подяку членкам відділу при Катедрі Св. Івана за приготовлення смачного обіду. Членкам, що принесли печиво на перекуску й на обід, щиро дякую. Бажаю всім кріпкого здоров'я, а покійному вічну пам'ять.

Дружина Марія Лазарук,
сини: Богдан, Давид і Орест,
невістки Катруся й Сандра,
онуки Нілько, Павло й Тимотей.

МІЖНАРОДНИЙ РІК ФІЗИЧНО-НЕМІЧНИХ

(Докінчення зі стор. 11-ої)

цілість. Господь сказав: „Що ви зробили для меншого брата, ви мені зробили". Тому кожне товариство повинно заниматись суспільною опікою, і взяти на себе відповідальність та виконати це важливе завдання. Перед нами українцями стоїть також обов'язок подбати і про немічних та хворих в Україні, і на засланні. Най новіші звернення до нас по поміч закликає Організація Міжнародної Амнестії в справі Івана Стуса, Оксани Мешко і Алексія Никитина. Допоможім нашим братам, які кличуть нас, щоб хоч бодай листами домагатись про їх визволення від страшних мук. По адреси та інформації можна телефонічно звернутись до Амнесті Інтернешонал.

Галина Мельник
4.IV.1981

... ввесь слід свого духового життя народ дбайливо зберігає в народному слові.

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

Ви належите до Канади

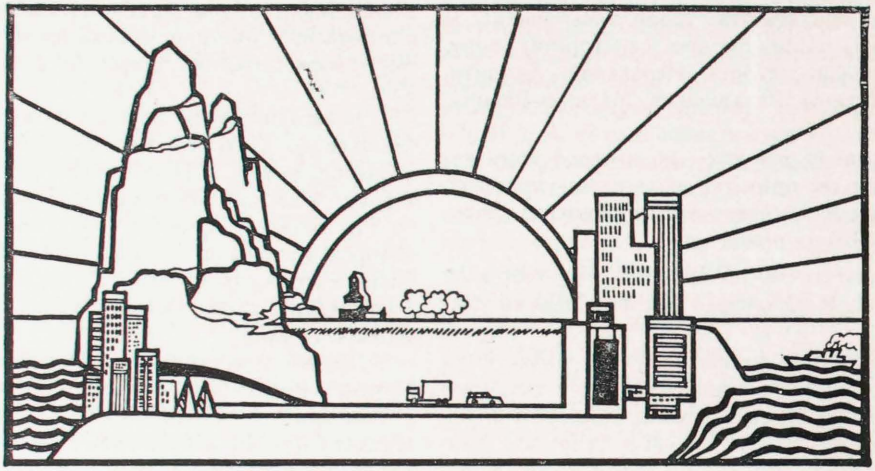

...і Канада належить до вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикації і прямої сердечности; з осягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною вашої Канади.

КАНАДА дає так багато

Canada
So much to go for.

Canadian Government Office of Tourism
Office de tourisme du Canada

Tatyana Mamonova in Edmonton

March 7, 1981

The Bi-national Mamonova Tour Committee of Edmonton sponsored the visit of the well-known Soviet Russian editor of "Almanach", who has been exiled from her country for her activities on behalf of women, and is now living in Paris with her husband and five year old son.

Two main themes emerged from her speech. These were:

1. That the Constitution of USSR gives women all rights and privileges, but the reality of life is vastly different.

2. That the Dissident Movement in the Soviet territories does not address itself to women's needs and either suppresses or ignores them.

She grew up and was educated in Leningrad in the 1960s under Khrushchev and a wave of liberalization. Literature and art began to flourish and a woman, Valentina Tereshkova had travelled in space. The Constitution assured her that Russian women were the happiest in the world. She was certain that women would have a chance to come to power and change society for the better. The reality was a picture of suffering. A woman was a "baba", expected to remain silent at home and in the work place. Though they received an education equal to men, they were not allowed to use it. After a "scientific investigation", the authorities established a "limitation of heavy labour" rule, which excluded women from all important jobs and pushed them back into remaining housewives and street cleaners, a much more exhausting work. In fact, a single woman who wished to freelance as a writer or an artist, can be jailed for vagrancy. But if she is married, she can then call herself a "housewife" and the KGB accept her as a worker.

As for the Dissident Movement, her contention is that the dissident men are as conformist in their attitude towards women as Soviet men are generally. For instance, the men in the dissident groups were not at all enthusiastic about her "Almanach" and felt very threatened by it.

The "Almanach" is a secret magazine, edited by Tatyana Mamonova and produced by twenty women and hundreds of supporters from Ukraine to Latvia. It is a collection of articles, poems and stories. It begins with an appeal to sisters all over the world. "It is a scream of pain; a protest against exploitation. We cannot believe that life should so punish innocent beings simply for being women."

Ten hand typed copies were published on December 10, 1979, first anniversary of the Declaration of Human Rights. In an article entitled "Break the Wall of Silence", Nina Kehayan explains that the magazine represents the pluralism of thought of Soviet women from all areas and language groups of USSR.

Tatyana Mamonova had been called to KGB offices as early as in the 1960s when she first began writing. After December 10, 1979, she was called again and threatened with arrest if she persisted in being the editor of this "tendency ideological samizdat." Early in 1980, she and other women in Leningrad appealled to all Russian wives and mothers to persuade their husbands and sons not to fight in Afghanistan. Mamonova and two other women were arrested by the KGB and given twenty-four hours to leave the Soviet Union or face prison. Mamonova chose exile. She now lives in Paris where she continues to translate and distribute the "Almanach" for the women of the Soviet Union.

In her words, "I think woman is altruistic. She gives life and appreciates life. That is one of my main concepts. I think the woman is organizationally against war, for example, and nuclear and chemical destruction, and she can really save the world if she is committed to play an active role in government in different countries, the Soviet Union among them... In the USSR — and in the West too — a woman is educated in the spirit of hatred against women. I would like to call upon women to love each other."

Convenor of International Affairs
Submitted by *Helen Raycheba*
Ukrainian Women's Association
of Canada

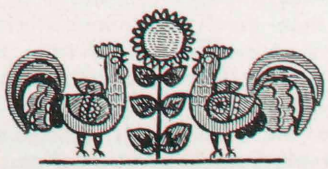

ARE UKRAINIAN-CANADIAN WOMEN FIT?

Definitely! We are FIT mothers who conscientiously send our children to 'sadochok", music lessons, dancing and sport practices and Ukrainian school in addition to looking after their everyday requirements.

We are FIT wives who support our husbands in their businesses or careers, often physically as well as emotionally while efficiently running a home, preparing for all traditional holidays and entertaining graciously.

We are FIT volunteers and though there is a decline of volunteer workers, our members still fill executive positions in our cultural and church organizations as well as in the community.

We are FIT top-executives and career women — in our midst are judges, doctors, writers, lawyers, actresses, a senator, a vice-president of a crown corporation and a Member of the Order of Canada.

We are FIT-to-be-tied! — often because of our hectic schedules. BUT, are we PHYSICALLY FIT?

A fit individual is defined as one who is able to meet the demands of an active life and still have ample energy to enjoy leisure time pursuits and meet unforseen emergencies. The components of physical fitness include:

Body weight and composition — are you overweight?

Muscular strength and endurance — do you have backaches because of weak muscles?

Flexibility — are your joints and movements stiff?

Cardio-respiratory fitness — does a flight of steps leave you breathless? Perhaps we can roughly assess our own fitness level but the Ca nada Fitness Survey will be measuring these components, country-wide, in a unique and ambitious undertaking.

In February, 1981, Fitness Canada, a federal government agency, funded and instigated the most comprehensive survey of physical fitness ever conducted in Canada called the Canada Fitness Survey. Interest in physical fitness in recent years grown. To gain a better understanding of present fitness levels and to provide guidance for those involved in administering or planning physical recreation activities, the survey is being conducted in 82 communities all across Canada. Over 13,500 households will be visited during the six month study, representing about 40,000 people from 10-69 years of age.

In addition to a series of fitness tests, all conducted in the home, participants will answer a self-administered questionnaire. Each person will receive an evaluation of heart efficiency, blood pressure and percent of body fat along with recommended levels for their age, sex and body size. The final results will not be out until next spring but even mid-way through the survey, some interesting finding have been noted. The highest percentage of house-holds who refused to participate in the survey were basically in three groups — low income, ethnic families and senior citizens. By the end of the survey there will be many other meaningful and interesting statistics.

Some of our Ukrainian-Canadian households may become Canada Fitness Survey participants, thereby benefiting from the personal assessment and counselling. From this advice we may be motivated to take positive steps towards improving our own physical condition or be spurred on to continue our already established fitness programs. However, if we plead lack of time or opportunity, then we are no different from large numbers of women who give these reasons for not participating in sufficient physical activity. Still, some of the busiest Canadian women, find time for being physically active which in turn helps them better handle their extensive work loads. Understandably, a fitness program tailored to the life-style of the individual will be more successful than following someone else's carefully planned regimen.

Maureen McTeer, lawyer and wife of Opposition Leader Joe Clark, bicycles or skates with her daughter on a regular basis. By organizing her precious time she combines two important priorities, spending time with her child and maintaining her own fitness. Cross-country skiing is another private family activity which is exceedingly important to the Clarks who are constantly in the public eye.

The well-known CBC television newscaster, Jan Tennant, enjoys a daily jog and though travelling may interrupt this routine, she gets back to her workout on her return. She feels, "When you exercise regularly, you know something important is missing in your life when you stop".

Alberta's first woman senator, Martha Bielash has a completely different life style and her physical activity must be designed to suit this.

A wife, mother and grandmother of four, Senator Bielish persevered through physical problems including phlebitis which could have incapacitated less disciplined individuals. Maintaining a farm with her husband and curling, were combined with a busy schedule of community work with church boards, home and school associations and a deep involvement with women's organizations. In spite of her hectic pace in Ottawa, she works in a walk from apartment to Senate offices. Most week-ends and government recesses find Martha Bielish flying West to resume her physical activities at her Warspite farm.

A career woman of 30 years, Judge Valerie Kasurak, Court of Canadian Citizenship of Windsor, is fortunately blessed with excellent health and boundless energy. Judge Kasurak works a 40-50 hour week besides serving on the Board of Governors and Executives, University of Windsor; Director and Executive, Chamber of Commerce; and Director of the Windsor Symphony. Though Valerie Kasurak does not follow a routine physical program, her gardening and many activities create a fast pace which she feels maintains her stamina.

One of our younger Ukrainian-Canadian career women, Linda Lazarowich, former Director of the Ukrainian Museum of Canada may now have more opportunity for a wider fitness program. She is presently at the University of Manitoba working towards her Masters of Historic Costume/Textiles. Ms. Lazarowich feels more productive and has greater energy because of her varied physical activities — swimming, cycling, walking and jogging, as well as performing her own various ballet-related excercises several times a week.

Different women, different lifestyles, therefore a need for different activity programs. Fortunately, fitness material is readily available from many sources so it is up to us to work out our own personal activity plan. Then, we can add physically FIT to our other FIT categories.

Doreen Keir

MINISTER OF COMMUNICATIONS ANNOUNCES FEDERAL FUNDING FOR THUNDER BAY ARTS CENTRE

Thunder Bay — Communications Minister Francis Fox today announced that the federal government has committed $3 million towards construction of the Thunder Bay Arts Centre. Federal funding for the project is being made available through the Special Program of Cultural Initiatives of the Department of Communications.

Speaking at a news conference here today, Mr. Fox underlined the importance of the Thunder Bay Arts Centre as a facility which will not only meet the highest professional standards in providing a new home for the Thunder Bay Symphony Orchestra, but which will also serve as a focal point attracting leading Canadian and international music, dance and theatre companies to Thunder Bay.

"I am pleased that the Government of Canada has been able to play a significant role in supporting this project," stated Mr. Fox. "This will be the first centre of its type in Thunder Bay and in all of Northwestern Ontario, serving a potential local and regional audience of more than 200,000 people."

"Of equal importance are the opportunities this new facility will offer to local performing arts groups," added Mr. Fox. "Once completed, the Thunder Bay Arts Centre will enable local groups to display their talents to a much larger segment of the population than ever before. This, in turn, will help to ensure the vitality and diversity of the performing arts in this region of Canada."

The Thunder Bay Arts Centre will have a maximum seating capacity for 2,000 people with a multi-use auditorium that can be adapted for both large-scale and smaller productions.

In his remarks, Mr. Fox also drew attention to the broadbased local support for the project as well as to the close co-operation involving the federal, provincial and municipal levels of government and the private sector.

"Through the Special Program of Cultural Initiatives, the Government of Canada is actively working to meet the needs of artistic and cultural organizations and institutions across Canada," stressed Mr. Fox. "With the establishment of this new arts Centre, the City of Thunder Bay will soon take its place in the mainstream of the performing arts scene in Canada."

Information: *Brad Mann* (819) 997-4740

Кладемо китиці нев'янучих квітів на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. Марії Гавриш, яка упокоїлась 4 березня 1981 р. і засилаємо $15.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Р. Фарина, Д. Петрів, А. Смит, Едмонтон

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Український Музей Союзу Українок Канади – Манітобська Філія

Звіт голови Манітобської Філії Українського Музею Союзу Українок Канади за дворічний період від 20-го листопада 1978 р. до 15-го листопада 1980 р.

Управа Філії складалась з таких осіб:
Орися Лучак — голова
Ангелина Павлик — куратор та представниця до провін. філії
Анна Юрейчук — 1-ша заст. голови
Кароля Романик — 2-го заст. голови
Василина Кутна — рек. секр.
Теодора Гаврисишин — кореспо. секр.
Маргарета Пестрак — касирка.
Членки: Марія Кушнірик, Емілія Луценків, Соня Пелех, Одарка Смореньґ, Праня Юрків, Марія Мандзюк-Сеніцька, Розалія Кондра, Зеновія Крип'якевич, Галина Онуфрійчук, Катерина Мех, Галина Бабій.
Членки з офіційного становища — добродійка Юстина Лучак, голова манітобської управи С.У.К.

За звітний час Комітет Філії Музею відбув 12 засідань. Пані Юрейчук і пані Павлик взяли участь в дводенному семінарі, влаштованому з рамени Манітобських Музейних Асоціяцій міста Вінніпеґу, де обговорювались справи збереження музейних речей та експонатів. В цей час вони відвідали різні музейні приміщення, як представниці нашого музею.

В Катедральній залі, 18-го березня 1979 р. влаштовано демонстрацію-показ тканння. Ця оказія дала нагоду учасникам познайомитись з тканням курсантів, що навчала пані Кароля Романик. Пані Романик і пані Юрків й цей час навчають і провадять курси тканння в залі Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу. Наша Філія Музею одержала $1,000.00 від Шевченківської Фундації, за що закупили один столовий варстат.

У Брендон, Манітоба, дня 10-го березня 1979 р. відбувся фестиваль Української Культури й Мистецтва, що його наші представниці пані А. Павлик і пані Р. Кондра відвідали. На цьому фестивалі наші представниці мали виставку українських вишивок та книжок, які своїм змістом висвітлювали українські строї.

Перший з черги „Ярмарок" відбувся 26-го травня 1979, на площі Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу. Цей ярмарок був дуже успішний з чого філія музею мала фінансовий доплив майже біля двох тисяч долярів. Комітет „Ярмарку" очолила пані Кароля Романик; догляд і організацію столиків музейних — добр. Лучак; організаторка винаймних столиків — Орися Лучак; організаторка „Ґаражних" речей — пані Анна Юрейчук.

Пані Ангелина Павлик була нашою представницею на Всеканадському З'їзді СУС, що відбувся в серпні 1979 року в Гемильтоні. На З'їзді вона склала привіт від нашого музею.

Панна Линда Лазарович, директорка головного музею у Саскатуні, прибула до Вінніпеґу в днях 13 і 14-го грудня 1979 р. і очолила семінар в справі каталогування музейних експона-

КУРС ТКАННЯ — 17-ого до 28-ого СЕРПНЯ 1981 Р.

Вже шостий рік Український Музей Канади, за прихильним ставлення Школи Красного Мистецтва в Бенф, влаштовує курс тканння на середньому рівні. **Петруся Керов-Пелех** буде інструкторкою курсу, в який буде включено історію, техніку та традиційні поєднання кольорів і взорів, що вживаються в тканні практичних і декоративних українських рушників.

З аплікаціями просимо подавати зразки своєї праці, як також листи рекомендацій. Можна одержати стипендію Дарії Янди на покриття коштів курсу. За дальшими інформаціями просимо вдаватися на адресу:

The Banff Center of The Arts,
Ukrainian Weaving Program,
Box 1020
The Banff, Alberta T0L 0C0
(403) 762-3391

КОМІТЕТ ФІЛІЯ МУЗЕЮ (МАНІТОБИ) 1980 - 82

Перший ряд, зліва направо: Маргарета Пестрак — касирка, Ангелина Павлик — кураторка, Орися Лучак — голова комітету, Касилина Кутна — рекордова секретарка, Теодора Гаврисишин — кореспондентка секретарка.

Другий ряд: Одарка Смореньґ, Анна Стельмащук — голова Манітобської Пров. Екзекутиви С.У.К., Галина Онуфрійчук, добр. Юстина Лучак, Зиновія Крип'якевич, Франя Юрків, Каруся Осачук, Оля Ферій, Стефанія Петрів.

Немає на знимці: Каролі Романик — 1-шої заст. голови, Марії Мандзюк-Сеніцької, Розалії Кондри, С. Собкович, В. Савчук, Ірини Кравчук.

тів. Всі ті, що взяли участь в цьому семінарі були дуже задоволені з цього приводу, бо мали нагоду познайомитись з найновішими методами каталогування.

Відбуто виставку української писанки на запрошення інтернаціональної організації „Вел Дрілерз" конвенції, що відбулася в Рамада Інн у Вінніпеґу, дня 14-го березня 1980. Наша Філія музею приготовила традиційний святочний великодний кошик, а при тому було продемонстровано, як писати писанки. Пані Петруся Глинка говорила на тему: Українські Великодні Традиції, за що філія музею висловлює щиру подяку. На закінчення подано було смачну перекуску, яка складалась з українського печива.

Філія музею найняла до праці студентку панну Марійку Шпитковську, яка зайнялась виключно каталогуванням музейних експонатів. Практику каталогування панна Шпитковська відбула в центральному Музею в Саскатуні і тоді працювала в нашому музею від 2 червня до 1-го вересня 1980 р.

З черги другий „ярмарок" відбуто на площі Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу дня 31-го травня 1980 р. Цей ярмарок був досить успішний з чого прибуло до каси понад дві тисячі долярів. Головою „Ярмарку" була Орися Лучак; догляд і організація столиків музейних — добр. Ю. Лучак; організаторка винаймних столиків — Кароля Романик; організаторка „Гаражних" речей — Маргарета Пестрак. В травні наступного року плянується з черги третій „Ярмарок", отже прохання до усіх готуватись до нього, щоб цей „Ярмарок" був успішний.

Пані Ангелина Павлик була представницею на Окружному З'їзді Союзу Українок Канади в Давфині, Ман. 7-го червня 1980 р., де говорила про працю нашого музею.

В Саскатуні 24-го травня 1980 р. відкрито Всеканадський Музей Союзу Українок Канади, на якому були присутні членки нашого Музею. Пані А. Павлик склала привіт в імені чотирьох філій музею в Канаді.

Членки нашого музею, пані Романик і пані А. Павлик і в цьому році виконали ролю учительок ткання, української вишивки та викладів про історію і походження строїв, для курсантів „Літніх Курсів" при Колегії Св. Андрея у Вінніпеґу. Для батьків студентів Української Танцювальної Школи при Катедрі, пані А. Павлик викладає курси української вишивки що середи на протязі шкільного року.

Голова музею, О. Лучак, виголосила доповідь на тему „Культурно-Освітна праця Музею", на окружному з'їзді в Толстой, Манітоба, що відбувся 14-го вересня 1980 р.

Пані Люба Кут, референтка головної управи Музею в Саскатуні відвідала Манітобу з доповідю та транспарентами про Музей. Маршруту приготовили Союз Українок Канади та Філія Музею.

Відбуто „Ромедж сейл" в залі Катедри Пресв. Тройці 22 жовтня 1980 р. з чого прибуло до каси приблизно двісті долярів.

Наш музей відкритий від 15-го червня до 15-го вересня для вигоди публики від години 10-12-ої ранку і від 2-4:30 по полудні. Членки добровільно доглядають музей, за що їм належиться щира подяка і признання!

Музей в цьому році приготовив транспарентні афіші трипільського стилю для вжитку в проголошені будучих активностей нашого музею. Рівнож приготовано офіційний напис для вжитку під час виставок. При музею є кіоск, де можна набути різні речі. Прихід з цього призначений для потреб музею. Побажаним є, щоб члени та приятелі музею дарували речі до нашого кіоску.

Висловлюємо щиру подяку усім що допомагали нашому музею, подаючи: експонати, історичні фотографії, книжки та інші речі, на протязі останніх двох років. Зокрема висловлюмо щиру подяку щирим жертводавцям та помічникам музею, як пан Василь Буряник, що майже стало жертвує цінні книжки, які віддзеркалюють українську культуру!

Сподіваємось, що і в будучому наш музей зможе користатись добродійними пожертвами нашого українського загалу! Музей має в пляні певну розбудову, побудову нових й конечно потрібних шаф для зберігання експонатів, тощо.

Висловлюю щиру подяку членам комітету, зокрема кураторці, пані А. Павлик, яка не жаліє ані труду ані часу, і почерез її посвяту музей має змогу ширити знання про нашу багату спадщину. Висловлюю щиру подяку голові Пров. Екзекутиви С.У.К., добр. Ю. Лучак, за її прихильність та кожноразову присутність на зборах нашого музею.

Голова Управи Манітобського Музею
Орися Лучак

ПИШЕМО ПИСАНКИ

Ярема і Яків Новицькі пишуть писанки.

Ярема і Яків Новицькі, яких бачимо на знимці є учнями Рідної Школи громади Собору Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві. Усі діти цеї школи вчаться не тільки писати і читати, але також запізнаються з культурними здобутками свого народу, в тому з його мистецтвом.

Наближається великодна пора, з якою пов'язані віковічні традиції писання писанок. Отож під доглядом своєї учительки Галини Михальчук, діти вивчають значення писанкового орнаменту, історію його, та спосіб писання.

Через розмалювання, звичайне яйце перетворюється в писанку. Яйце покрите знаками — символами, робиться саме символом. Значення писанкових орнаментів, тих символів, виясню є нам наука археології і етнографії.

З писанками є також пов'язано багато леґенд, які виникли у християнськім часі на Україні.

Символічні знаки на писанках, вживаються на всіх просторах України, що означає нашу єдність.

Правильне вивчання цього мистецтва і продовження традицій, робить нас одним неподільним українським народом.

В Оттаві живуть світової слави фотографи — Карш і його брат Малак. Вони цікавляться орнаментальним розмалюванням і красою української писанки. На світлині зробленою п. Малаком бачимо українських школярів, які продовжують цю гарну українську традицію.

Г. Михальчук

Привіт Єлені Романюк в День Уродин

Єлена Романюк

Другого червня ц.р. сповняється 90 років життя пані Єлени Романюк, нашої дорогої Мами і Бабуні. Єлена Романюк, родом з дому Воробець, народилась в селі Снятин, повіт Залуче, Галичина. Ще малою 6-літною дівчиною приїхала до Канади зі своїми батьками, які шукаючи кращої долі та кращих умовин життя, поселились на фармі в околиці Завалье, Альберті.

В 1911 році Єлена виходить замуж за Івана Романюка. Спочатку це молоде подружжя живе в Едмонтоні, але в скорому часі переїжджає на фарми в околиці Ендрю, Альберта. Єлена та Іван, як і всі інші піонери, завзято працюють з надією, щоб колись краще жилось їхнім дітям. У 1945 році умирає муж Іван і Єлена разом зі своєю дочкою Марією рішають відкрити крамницю жіночої одежі в містечку Ендрю, Альберта. Це підприємство продовжують аж до 1962 року, коли рішають вийти на заслужений відпочинок до Едмонтону.

Пані Єлена Романюк зразу стає членкою церковної громади Св. Івана в Едмонтоні. На протязі життя старалася виконувати свої обов'язки супроти своєї Церкви та своїх складових організацій, зокрема Союзу Українок Канади, якого вона є довголітною членкою.

Дочки Єлени: Параска Котик-Басараб, Марія Романюк, Гануся Тимчишин та добр. Юстина Лучак, завжди відчували та користувались материнською любов'ю та жертвенністю своєї матері, Єлени. Пані Єлена утішається своїми 9-ма внуками та 15-ма правнуками.

Отже, наша дорога Мамо і Бабуню, ми вітаємо Вас з 90-літнім днем уродин та з глибини сердець наших висловлюємо разом найщирішу подяку за Вашу постійну любов та старання для нас й бажаємо Вам Многих Літ і доброго здоров'я!

На Многії Літа, Мамо й Бабуню!

о. Дмитро і добр. Юстина Лучаки,
Орися, Тарас і Мирон
Вінніпеґ, Манітоба

З ЮВІЛЕЮ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ВАСИЛЯ І АННИ ОСТАШІВ

В числі 3 з березня, на стор. 27 був надрукований допис про ювілей подружжя п-ва Василя і Ганни Осташів, якого тут доповнюємо коректуємо: Ювілятів вітали їх діти — 10-літній син Василько і дочка Колін.

Ювілей 25-ліття подружжя зорганізували своїм батькам їх діти та приятелі в суботу 22 листопада 1980 року. Бажаємо ювілятам Божого благословення на многії літа від нас усіх з родиною, від брата Василя і сестри Насті.

Мама Анна Ф. Бельбас,
Росбурн, Ман.

На знимці посередині ювіляти Василь і Ганя Осташі, коло них їх дочки і син Василько напереді, по боках їх зяті. Ці діти робити своїм родичам 25-літній ювілей.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

В. Лучук

ТАНОК СОРОК

На поляні
під сосною —
гарно-весело
весною.
Дві сороки —
білобокі
повпирали
крила в боки.
їм на скрипці
коник грає —
вниз і вгору
смик літає.
Чорний жук
з-під зелен листу
дме в трубу
у голосисту.
А дзвіночки
голубенькі —
дзеньки-бреньки!
Дзеньки-бреньки-
Ну й таночок!
Ну й танок —
в білобочок,
у сорок!

Василь Чухліб

Лавочка під липами

За хвірткою, під липами, дід Матвій із Тарасиком майструють лавочку. Закопали два стовпці, приладнали до них широку, гладенько вистругану дошку.

Ось і готова лавочка.

Тарасик швидко всівся на ній, босими ногами гойдає.

— А так, — усміхається дідусь, — по роботі можна й перечити.

Крекчучи, він також сідає на лавочку, запалює люльку.

— Буде тепер де череду виглядати, — каже дідусь. — А ще — хто йтиме вулицею, притомиться, а тут — лавочка. І згадає нас із тобою добрим словом.

У ЛУЗІ

Ой як гарно у лузі! Трава хвилями перекочується. А по ній червоні зірки палахкотять — лугові гвоздики.

Тетяна одразу кинулася букет збирати. А Тарасик постояв, оглянувся довкола. Чи не пора траву косити? Знайшов замашну гіллячку — ось і коса. Розмахнувся з усього плеча і пішов косити, ледь згинаючись. Не скажеш, що не дід Матвій.

Зупинився, витер піт.

— А гарна травиця- Добре сіно буде!

І до Тетянки:

— Тетянко, як нарвеш букет, то бери граблі. Будеш сіно гребти.

ВЕЛИКИЙ МРІЙНИК

Жив собі, був собі колись великий мрійник. За його часу люди й гадки не мали ні про літаки, ні про підводні човни, ні про телевізори... А він, на диво всім, вигадав повітряну кулю, на якій кілька сміливців змандрували чи не весь світ, придумав гармату, що послала космічний корабель аж до Місяця...

Цей мрійник жив у Франції. Він був письменником. І звали його Жюль Верн.

Запам'ятай це славне ім'я. Коли ти підростеш і навчишся читати, то всім серцем полюбиш його чарівні книжки „Діти капітана Ґранта", „П'ять тижнів на повітряній кулі", „Таємничий острів", „П'ятнадцятилітній капітан" і багато інших.

БЛ. П. МАРІЯ МИКИТЮК

(У першу річницю її упокоєння, 28 березня 1980 р.)

Марія Микитюк

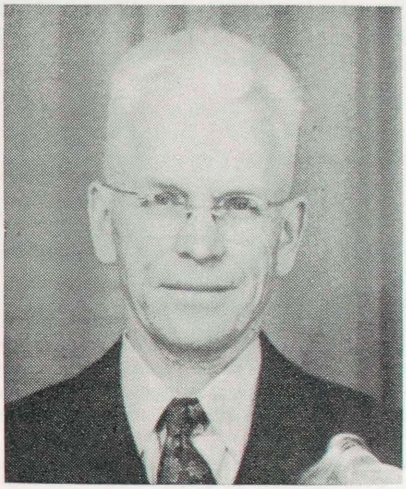

Семен Микитюк

„Тому що я живу — Ви будете жити" (Апокрифа 22:5) Там ночі вже не буде, а ті, що там будуть жити, ... не будуть мати потреби світла, ані сонця, бо Господь Бог освітить їх на віки вічні".

До такої оселі покликав Господь Марію Микитюк, після її багатоплідного земного життя.

Марія Микитюк, дочка Николая і Ксені з дому Сковронських, народилася 13 липня 1893 р. в селі Деренівка, Теребовельського повіту в Західній Україні. До Канади приїхала 1901 р. з мамою до батька, який раніше прибув до Канади і жив в околиці у Сейнт Норберт, Ман. Тут Марія виростала як дитина піонерських батьків.

У 1911 р. Марія вийшла заміж за учителя, народовця-патріота Семена Микитюка. Перша школа, в якій він дістав посаду учителя, була То-го, пошта Борщів в Альберті. Тут Марія почала нове життя, бо крім своєї домашньої праці, вона помагала своєму чоловікові в школі. Тут вони зорганізували першу освітню установу, „читальню", аматорський гурток, приготовляли вистави, концерти, відчити — вели велику культурну працю. По шкільних годинах навчали дітей української культури, а зимою навчали старших людей англійської мови. Учителів часто переносили з одного місця на друге, і так де лише вони оселювались виростала при школі громадка. При кожній нагоді закликали родичів, щоб вони посилали своїх дітей до виших шкіл, а молодь заохочували вписуватись на університети, щоб українці були своєю освітою рівні з іншими народами, які живуть у Канаді.

В 1919 р., родина Микитюків переселилася до Ґудів, Саск., де відразу обидвоє включилися в громадське й культурно-релігійне життя. Марія брала активну участь у праці Сестрицтва, яке зчасом перетворилося на відділ Союзу Українок Канади. Вона організувала і сама виступала в імпрезах-концертах, деклямувала поезії, приготовляла і виголошувала доповіді, часто грала головні ролі у більших представленнях, а прибуток з таких імпрез йшов на піддержку Народнього дому, на купно книжок до бібліотеки, на потреби церкви.

Через брак здоров'я, Марія і Семен перебралися у 1952 р. до Вернон, Б. К., де далі продовжували вкладати свої зусилля й енергію в культурно-народню працю.

У серпні 1958 р., невмолима смерть забрала Семена з родинного вогнища, і Марія залишилася вдовою. У 1970 р. Марія переїхала до дочки у Вінніпеґ, де проживала вже до кінця свого трудолюбивого життя. Бл. п. Марія похоронена на цвинтарі у Вернон, Б. К.

Марія і Семен були відомі жертводавці на церковні і народні цілі, особливо на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, та Інститут Св. Івана в Едмонтоні, і відзначені почесною грамотою того Інституту. Марія була відзначена у 1958 р. Пропам'ятною грамотою у 40-ві Роковини Відродження УГПЦ в Канаді. В 1966 р. була відзначена грамотою Союзу Українок Канади, а у 1968 р. була нагороджена „Особливою Соборною Ювілейною грамотою 1918 - 1968" УГПЦ в Саскатуні.

Покійна Марія залишила в горю й печалі сина Ярослава з дружиною Анастасією з роду Павлишин в Ґудів, Саск., дочку Ярославу з її мужем Мирославом Карп'яком, 5 внуків, 5 правнуків, одного брата, одну сестру, та багато добрих приятелів-друзів.

Вічна їй пам'ять!

***

У пам'ять Марії і Семена Микитюків, їх діти Ярослав і Анастасія Микитюки, Мирослав і Ярослава Карп'яки, пожертвували на нав'янучий вінок такі суми: $150.00 на „Український Голос", $500.00 на Музей в Саскатуні, $50.00 на „Вісник", $100.00 на катедру Пресв. Тройці у Вінніпеґу, $200.00 на „Промінь" і $2,000.00 на Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу.

САСКАТУН ПРИ ПРАЦІ

День Членства і Української жінки

Відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні віддавна втішається славою активної праці. Крім спільних обов'язків у катедральній громаді Пресв. Тройці, відділ має свої окремі ділянки праці та сезонові проєкти.

Кожного року в місяці лютім відділ влаштовує імпрезу відзначення членства в поєднанні з святом української жінки. Така імпреза відбулася 22 лютого ц. р. при співучасті місцевого громадянства. Діловите жіноцтво прикрасило залю відповідно до свята, а столики, при яких засіли учасники, накрито вишиваними скатертинами. Настоятель Катедри прот. М. Олесюк відкрив імпрезу молитвою, а вступне слово сказала голова відділу Марія Воронюк, яка була керівником програми.

На цій імпрезі офіційно прийнято одинадцять нових членок, переважно молодих дівчат, кожна з них була окремо представлена. Цією точкою займалася референтка членства Анна Гарасимчук з допомогою членів її комітету, до якого входять — Анна Клапощак, Ольга Кей, Вікторія Рак.

Церемонію відзначення членок почесною грамотою за 25-річну приналежність до Союзу Українок Канади перепровадили заступниці голови відділу — Анна Клапоущак, Ольга Кей, Вікторія Рак. Відзначено Наталю Кіндрачук, Ольгу Стефанюк, Олесю Кіндрачук, Олесю Стефанюк, Марію Калин, Анну Федейко, Анну Гунчак, Павліну Лоренз.

Друга частина програми складалася з промови про Лесю Українку сумківки Дарусі Михайлюк і панельної дискусії питань та відповідей про Союз Українок Канади. Запитували молоді учительки державних шкіл — Петруся Гаврилів, Алисія Клапоущак, Ірина Зузак. Відповідали Марія Ткачук і Марія Гарбус.

Референтка „Променя" Марія Гарбус дала заклик приєднувати нових передплатників цього журналу та вчасно відновляти передплату. За прийнятою традицією прихід з цієї імпрези призначено на пресовий фонд „Променя". Поміж головними точками виступали сумківки з співом. На закінчення відбулася в дружній атмосфері чайна гостина.

З діяльности СУМК

Особливу увагу віддає відділ сумкіівцям при Катедрі. Молодшим відділом опікується Розалія Керельчук, а старшим відділом Славка Олексин і Марія Гарбус. Їм допомагає прот. М. Олесюк. Обидва відділи відбувають свої сходини кожного місяця, перепроваджують їх українською мовою, а на потребу двомовно, протоколи в українській мові, читають на сходинах українські вірші, відвідмічуючи роковини Тараса Шевченка і Лесі Українки, брали участь у релігійному семинарі і „ворк-шап" про драму і провідництво, пишуть писанки. Для розваги відбувають періодичні прогульки. Сумківці мають свой хор під управою сумківи Бренди Бальон. На концертові виступи сумківці вбиратють свій однострій — двічата у вишиваних голубих суконках, а хлопці в голубих жакетах і білих сорочках.

В катедральній громаді увійшла традиція влаштовувати щорічно Концерт Молодих Талантів. Серед дітвори і юнацтва все бувають одиниці, що мають замилування і талант в якійсь галузі мистецтва — у співі, інструментальній музиці, віршуванні, сценічних вмілостях, танках і подібнім. Такі одиниці зголошуються до виступу на концерті. Пописами своїх талантів молодь вростає в життя громади і набирає охоти далі розвивати свою спеціяльність. Така імпреза відбулася успішно 15 лютого цього року.

Провінційна Рада КУК на Саскачеван влаштовує в Саскатуні щодва роки (давніше щороку) Конкурс Українського Мистецтва для української молоді з цілої провінції. В цьому конкурсі беруть участь сумківці та отримують трофеї за свої пописи. На закінчення шостого Конкурсу в неділю 15 березня ц. р., українська молодь Саскачевану відзначила роковини Тараса Шевченка мистецьким концертом, в якому сумківці з нашої громади брали участь.

С. С.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК ГАМІЛЬТОН

Кожного року відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні влаштовує весняний чай, на якім відзначує членок Союзу Українок за 25-річну працю, а разом з тим приймає та вітає нових членок відділу. Імпреза ця відбулася 12 квітня 1981 року в залі Собору Св. Володимира.

Програму імпрези відкрила пані А. Криворучко відповідним словом. Молитву провів парох о. Равлюк. Голова відділу Галя Олексюк привітала присутніх, особливо тих членок, які того дня відділ і управа відзначували за 25-річну діяльність в Союзі Українок Канади. Пані Олексюк покликала кожну з них, вручувала їм корсаж, вітала кожну і бажала успіхів в майбутньому. Слідуючі членки були відзначені: пані Е. Роман, пані Кульчицька, пані Смирнів, пані Г. Липка, пані О. Сушко, пані А. Дудар.

По цім пані Н. Бол представила головну доповідачку пані О. Качур. В програму імпрези входило висвітлення прозірок з подорожі пані Качор в товаристві пані И. Пепер. Вони обидві об'їхали такі країни, як Тайленд, Гонґ-Конґ, Бурма та інші. Спостереження та розповіді до світлин були дуже цікаві, як живуть люди в інших країнах світу.

Гостем була у нас також добр. Леся Удод з Вінніпеґу, як почесна гостя наливала чай в товаристві добр. Равлюк, в другій черзі чай наливали референтка журнала Анна Корній і добр. Демчук.

Анна Корній, рефер. журнала

Просимо поправити

В числі журнала з березня, на стор. 30 у дописі „Привітання в новім домі" додати до пожертв — $5.00 — Анна Добровольська, поправити прізвища — Анна Залубняк (Балузняк), Анна Сігикало (Січикало).

Редакція: Просимо дописувачок писати виразно прізвища в дописах і річних звітах. Для редакції і складачів це велика трудність вгадувати.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ГОДСОН БЕЙ, САСК.

В неділю 8-го лютого 1981 р. відділ Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської в Годсон Бей святкував свій ювілей 25-ліття. Свято почалось ранком Службою Божою в церкві, під час якої парох о. Євген Стефанюк відправив Молебень за здоров'я членок і Панахиду за членок, що відійшли у вічність.

Після Служби Божої всі перейшли до Народного Дому на обід. Заля на це свято була гарно прибрана, столи застелені обрусами і вдекоровані прапорчиками. На головнім столі було три колачі з свічкою, прапорці, а при сцені стояв прапор товариства.

Заступниця голови Єлисавета Рудичук привітала гостей і була председніцею. Слідувало вшанування членок за їх 25-літню і більше працю. Голова відділу Анна Словська по черзі представляла кожну членку, а уступивша голова Олена Лисан причіпляла корсаж, а грамоту Союзу Українок Канади і відзнаку вручувала Єлисавета Рудичок.

Вшановані були: дві перших вписаних членки за 35 літ праці — Єва Кулик та Ірина Гоменюк, дві переходових членки Союзу, що відслужили 50 літ в організації були: Ґеня Кондра і Софія Зип, також Анну Словську за 32 роки активної праці, про яку промовляла Ірина Гоменюк і Анну Набозняк.

ВІЗНАЧЕНІ ЧЛЕНКИ — зліва направо: уступивша голова Олена Лисан, Ґеня Кондра, Софія Зип, голова Анна Словська, Єва Кулик, Ірина Гоменюк, Анна Набозняк.

Перший привіт склав голова церковної громади Г. Лисан і голова Українського Народного Дому Іван Щербан. Привіт від Централі Союзу Українок Канади з Едмонтону прочитала Ірина Гоменюк.

В коротких і теплих словах о. Є. Стефанюк висловив признання членкам відділу за їх довголітню та невтомну працю для добра організації, українського народу та нашої рідної церкви. При цій нагоді присутні склали $87.00 на журнал „Промінь".

На закінчення голова відділу Анна Словська склала щиру подяку організаторам та учасникам цього свята, чим вшанували всіх членок відділу ім. Ольги Кобилянської. Ювілейне свято закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

Ірина Гоменюк

З ЮВІЛЕЄЮ ВІДДІЛУ У ГОДСОН БЕЙ, САСК.— Зліва направо сидять: Євдокія Стреківська, Марія Держак, о. Євген Стефанюк, Ґеня Кондра, Єва Кулик, Анна Набозняк; другий ряд: Маргарета Бойчук, Марія Процишен, Софія Зип, Стефанія Звозда, Маріянна Кулик, Ірина Гоменюк, Розалія Гребенюк, Ксеня Лозинська; третій ряд: Павліна Щербан, Олена Лисан, Катерина Рурак, Леся Кулик, Єлисавета Рудшук, Анна Словська, Катерина Мошенко. Немає на знимці Юлії Малиновської, Марії Танасюк, Анни Ревуцької і Анни Вилсон.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА
ВІННІПЕҐ

Заходами комітету членства при відділі ім. Лесі Українки у Вінніпеґу, 5 квітня 1981 року відбулось в катедральній авдиторії Пресвятої Трійці Свято Членства, на якім відзначено також заслужених членок.

Заля була відповідно удекорована. На залі були розложені столики прибрані квітами. Головний стіл застелений вишитим обрусом, а на столі ваза з квітами символічних червоних маків. За столом сиділи, вдекоровані корсажами членки до відзначення, а також голова відділу Павліна Ігнаш, голова провінційної управи С.У.К. на Манітобу Анна Стельмащук, редакторка журнала „Промінь" Наталка Когуська й голова льокального відділу КУК, Докія Черевик.

Програму відкрив молитвою „Царю Небесний" протопресв. о. Ф. Керніцький, гимн Союзу „За нами, сестри", проспівали членки відділу. Вступне слово привіту і значення свята виголосила голова відділу Павліна Ігнаш.

У відсутності голови комітету членства, Домки Тарновецької, святочною програмою керувала добр. Марія Керніцька. Доповідачкою імпрези була провінційна голова Союзу на Манітобу, Анна Стельмащук. В своїм слові, вона підкреслила признання і шану піонеркам за їх великий вклад у громадську ниву, та закликала молодше покоління йти слідами основниць (доповідь поміщена на стор. 9).

Гостю бесідницю представила уступивша голова Провінційної Екзекутиви добр. Юстина Лучак.

Слідувало відзначення членок за 50-річну діяльність. Кожна членка була окремо представлена, особливо з'ясовано заслуги кожної з врученням грамот Союзу. Вшановані членки були: Марія Марко, Марія Богонос, Анна Олійник, добр. Софія Стратійчук, Климентина Пасічняк, Марія Симчич і Зеновія Ситник-Крип'якевич. Слово подяки за відзначених висловила панна Марія Марко. Панна Марія Марко була першою провінційною головою Союзу Українок на Манітобу.

Вшановано теж двох членок з нагоди 25-літнього членства в Союзі, а саме пань: Ольгу Ковальчук і Теклю Деду (вже покійна). Функцію представлення цих членок та вручення грамот виконала заступниця голови відділу Єлисавета Зучкан.

Членки комітету членства Савеля Острижнюк і Ольга Бозвик, привітавши нововписаних і переходових членок, представили кожну членку, вручуючи перев'язаний стяжкою і квіткою червоного маку, статут і довідник Союзу. Цими членками були: Євгенія Курик, Анна Марущак, Павліна Мирович, Фероня Керелюк, Текля Полубок, Савеля Юзвишин, Ольга Янчик, Галина Когут, Марія Піяла, Галина Микичук, добр. Леся Удод, добр. Лариса Макаренко, Галя Ласько, Анна Ралько й Емілія Кость. Присутні гучними оплесками прийняли нових членок в ряди відділу ім. Лесі Українки.

Висловлено признання трьом членкам відділу, а саме: добр. Марії Керніцькій, Домці Кристанович та Олі Бозвик за їх присутність на всіх зборах відділу.

Музичні розвагові точки, виконали сумківки, якими переплітали святочну програму. Ансамбль бандуристок виконав три пісні: „Бондарівна", „По той бік гора", і „Дівчинонька по гриби ходила". Надійна скрипаля, Даєна Павлик, відіграла скрипкове сольо при акомпаніменті Вивіен Осадчук на піяно.

ВІДЗНАЧЕНІ ЗА 50-ЛІТТЯ АКТИВНОСТИ В СОЮЗІ УКРАЇНОК КАНАДИ. — Бліва направо: Марія Марко, Марія Симчич, Зиновія Ситник-Крипякевич і Анна Олійник. Відзначені а неприсутні на знимці: Климентина Пасічняк, Марія Богонос, добр. Софія Стратійчук.

Кінцеве слово подяки висловила пані Єлисавета Білич.

Програму закрито відспіванням „На многі літа", відзначеним членкам та українським гимном „Ще не вмерла Україна".

Завершено імпрезу солодкою перекускою й чайком.

Є. Білич — прес. рефер.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ
СТ. КЕТЕРІНС, ОНТ.

З ініціятиви чотирьох жіночих організацій, до складу яких входили Організація Жінок Ліги Визволення України, Ліга Українських Католицьких Жінок в Канаді, Союз Українок Канади ім. Л. Українки і Організація Українок Канади ім. О. Басараб, на терені Ст. Кетерінс, Онт., в домівці УНО, 1-го березня 1981 р. відбувся величавий концерт в честь українських героїнь. Точно в призначений час вся громада зайняла свої місця і під звуки піяно молодого мунівця Петра Крочака, всі відспівали канадський гимн, Пані С. Гарас привітала присутніх і однохвилинною мовчанкою віддали пошану українським героїням.

В перших точках хор „Гомін" під дириґентурою пані Н. Процьків-Скипас умілo виконали свої пісні, і жі-

ночна частина хору відспівала „Геть-те думи", „Українську думку" виконала дуже гарно молода пластунка Л. Прокопець на фортепіяно. Пані Євгенія Луців віддеклямувала з глибоким почуттям „В одинадцяту річницю смерти О. Басараб". Пані Т. Дем'яненко прочитала „Епілог", слова Л. Українки. Слідував виступ жіночого хору „Десна" при ОУК, під керівництвом пані Надії Павлович. Цей хор хоч ще недовго зорганізований дуже гарно виконав свої пісні.

Святочну доповідь виголосила пані Марія Шкамбара з Торонта, яка у своїм слові охопила головних постатей українських героїнь. За свою доповідь М. Шкамбара була обдарована гучними оплесками.

Молода курсантка українознавства ім. Котляревського Михаліна Бабій деклямувала „В поклоні знаним і незнаним" на піяно Мотря Фаринич. Молоді сумівки, рій „Чорнобривки" відспівали дуже гарно і дует Наталки Дейнеки і Тані Бережук збагатив програму. Програма була різнородна і цікава. Деклямації виголосили Рома Черниш і Леся Конит — учениці Курсів Українознавства ім. Т. Шевченка. Тоді виступив добре знаний ансамбль бандуристів „Кобзарі" - ОДУМ під керівництвом пані О. Метелинської. В супроводі гри бандур Надя Гаврилюк продеклямувала „В пам'ять Лесі Українки".

Кінцеве слово виголосила Орися Ткаченко, яка подякувала всім за їх присутність, а всім учасникам глибоке спасибі за їх участь. Увесь прихід з цього концерту в сумі $342.00 було подаровано на СКВУ для сиріт, вдів, інвалідів в Европі і в Україні.

Свято Героїнь закінчено українським гимном.

БЛ. П. ПАРАСКА ГУНЧАК
Едмонтон

По короткій і важкій недузі, 8 грудня 1980 року в Едмонтонськім шпиталі упокоїлась на 84 році свого життя наша сестра, мама і бабуня Параска Гунчак.

Народилась Параска в селі Котаківка, повіт Городенка, Західна Україна. До Канади приїхала 2-річною дитиною з батьками Олексою і Василиною Гавришами 1898 року. Родина поселилась на фармі в Ростерн, Саск.

1913 року Параска одружилась з Михайлом Гунчаком і довгі роки вони жили в околиці Гефорду, Саск. Чоловік Параски Михайло Гунчак упоковїся 1966 року. Параска переїхала до Едмонтону до дочки Юзефи.

Покійна залишила в смутку сина Петра Гунчака в Торонті, дочку Юзефу і зятя Василя Стратійчуків в Едмонтоні, внуку Lt. Tom Mandersow в Мус Джо, Саск. Також залишила брата Дмитра і Марію Гавриш в Реджайні, дві сестри — Доцю Гавриш і Анну Лазарович в Саскатуні. Похоронена покійна на цвинтарі Евергрін Меморіял в Едмонтоні.

Діти покійної справили поминальний обід з участю родини та приятелів.

Хай Господь-Бог прийме її душу до Царства небесного, а канадська земля хай буде для неї легкою. Вічна їй пам'ять.

Сестра Анна Лазарович

БЛ. П. ВАСИЛИНА ЩЕРБІЙ
Ґронлид, Саск.

Василина Щербій

Дня 23 вересня 1980 р. на 88 році свого трудолюбивого життя, у власнім домі в Ґронлид відійшла у вічність бл. п. Василина Щербій.

Народилась Василина 1 березня 1892 року в родині Марії і Юрія Тимчуків, в с. Худиківці, повіт Борщів, Зах. Україна. До Канади Василина приїхала 1906 року 14-літньою дівчиною зі своїми батьками та двома старшими сестрами. Родина поселилась на гомстеді в околиці Арбака, Ман.

Року 1911 Василина одружилась з Василем Щербієм і там прожили до 1913 року. Того самого року родина Щербіїв переїхала на поселення в околицю Ґронлид у Саскачевані, серед непроходимих лісів, переживаючи тяжкі піонерські часи. Тут вони виховали дев'ятеро дітей. 1957 року Василь і Василина закінчили працю при господарстві і переїхали до містечка Ґронлид на відпочинок по тяжких трудах. 1966 року упокоївся чоловік Василини, Василь, а 1968 року померла дочка Стефанія, яка була замужем за Михайлом Іванусем.

Покійна Василина була лагідної вдачі, любила свою церкву, виховувала примірно своїх дітей в релігійнім дусі, була членкою церкви і членкою відділу ім. Кн. Ольги в Ґронлид.

Покійна Василина залишила в глибокому смутку шість синів і дві дочки з їх родинами. Найстарший син Михайло в Реджайні, Іван в Кенвуд, Володимир в Содбурі, Онт., Семен у Тандер Бей, Онт., Орест в Ріджайні, Олександер у Принц Альберт, Марія Данилюк в Ґронлид, Юстина Веслобицька в Гамільтоні, Онт.,20 внуків і 17 правнуків.

В четвер 25 вересня вечером у похоронніім заведенню в Мелфорт о. Н. Бова відслужив Панахиду при помочі дяка П. Биця. На другий день похоронні відправи були в церкві Пресв. Діви Марії в Ґронлид при участи великої родини та громадян. Покійну прощав на вічний спочинок о. Бова та зробив заклик, щоб скласти нев'янучі вінки, з чого прийшло $140.00 і за згодою родини і поділено на „Промінь" і „Український Голос" по $40.00, а решта на місцеву церкву.

В супроводі жіночого товариства, вірних та родини з почестями та прапором Союзу Українок проводжали свою членку на вічний спочинок. Бл. п. Василину похоронено поруч її мужа на цвинтарі біля церкви.

Після закінчення похорону всі перейшли до Народного Дому на обід, що його приготовило жіноче товариство. Тут сини покійної Михайло та Іван склали подяки усім присутнім — родині, приятелям за участь і молитви.

Родина складає щиру подяку о. Н. Бові за похоронні відправи, дякові п. Бицеві, співакам, трунооскцям, жіночому товариству за всю їх

поміч і приготування. Незабутня подяка родині, сусідам, що відвідували маму впродовж усіх тих часів. Покійній Мамі нашій хай канадська земля буде легкою. Вічна їй пам'ять.

А. Ґ.

НА СВІЖУ МОГИЛУ БЛ. П. ПАРАСКЕВІЇ МЕЛЬНИК Ґрімзбі, Онт.

Параскевія Мельник

По довгій і тяжкій недузі відійшла з цього світу дружина Теодора Мельника, бл. п. Параскевія, на 72 році свого життя.

Народилась Параскевія в селі Камінна біля Станиславова в родині Олійників. Ще в дуже молоденькім віці залишилася сиротою. Батьки її померли обидвоє молодими, залишивши круглими сиротами четверо дітей. Параскевія з них наймолодша — два старших брати і одна сестра.

Були це часи, коли український народ втратив свою так коротко здобуту державу і був відданий Польщі, яка в першій мірі дбала про своїх, накидаючи свої права і свою волю на поневолених. Українська молодь покидала рідні землі й їхала в світ шукати кращої долі. Параскевія приїхала до Канади на контракт на працю на фармі в Західній Канаді. По відбутім контракті на фармі при допомозі свого односельчана виїхала до Торонта і влаштувалася на працю.

1934 року Параскевія вийшла заміж за Теодора Мельника, з яким прожила 45 років. Молоде подружжя Мельників купили собі фарму в околиці Гамільтону, на якій щиро обидвоє працювали і де Параскевія прожила більшу частину свого життя. Бували й тяжкі часи, була депресія, але в злагідній праці Господь благословив їх труди.

1972 року продали фарму і купили собі хату в місттчку Ґрімзбі. Тут обидвоє Теодор і Параскевія вступили в члени Української Православної громади, а Параскевія стає членкою відділу ім. Кн. Ольги. В товаристві працювала по змозі сил доки захворіла і так раз в шпиталі, раз дома переносила дні важкої недуги. Упокоїлась 14 січня 1981 року. Перед смертю прийняла найсвятіші тайни, що їх уділив о. Ревко.

Параскевія була взірцевою дружиною і доброю християнкою. Любила свою церкву, пам'ятала про свою родину в Україні і справедлива була супроти ближніх.

Похоронна відправа відбулась у церкві св. Юрія, яку відслужив о. З. Ревко. Співав церковний хор під проводом Євгена Лучкова. Поховано Параскевію на Ґрімбзькому цвинтарі Квін Лавн.

Після похорону відбувся в церковній залі обід, що його приготовили членки відділу ім. Кн. Ольги. Під час обіду прощальне слово сказала заступниця голови п. Стефанія Шпитковська. Попрощала покійну від членок з свічками в церкві і своїм прапором віддали останню шану своїй сестрі-союзанці.

На заклик п. Й. Лисого, присутні на обіді склали $89.00 на пресу, суму яку розділено на половину на „Промінь" і „Вісник", що їх покійна читала.

Залишила покійна Параскевія в глибокому смутку мужа Теодора, сестрінку з її чоловіком і родину в Україні.

Хай канадська земля, дорога Сестро, буде тобі легкою, а пам'ять серед нас вічною.

Т. Д. Лиса

НА СВІЖУ МОГИЛУ БЛ. П. ТЕТЯНИ ЛЕГЕНЮК

Церковний хор громади Св. Анни в Скарборо, Онт. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу Тетяни Легенюк, яка упокоїлась в Україні на Волині 13 листопада 1980 р.

У сороковий день упокоєння вечером 23 грудня 1980 р. о. прот. Ф. Легенюк, син пок. Тетяни, наст. громади відправив Панахиду. Присутня була родина о. Легенюка, включно з батьком і мужем покійної, Спиридоном. Співав церковний хор нашої громади під кер. інж. П. Бубели.

Частину пожертви $35.00 на нев'янучий вінок, що їх склали хористи на поминальній вечері пересилаємо на журнал „Промінь" на бажання о. прот. Легенюка.

С. Кукурудз, секр. громади

Двадцять два роки минає, як ми втратили нам дорогу родину: брата Володимира, його дружину Марусю і діти — Юрчик і доня Анна у трагічнім випадку з поїздом; тато Юрій Українець упокоївся 1962 р., мама Петруня — 1969 р., брат Іван 1969 і мій чоловік Іван Доналд 1978 року, в їх пам'ять засилаю $20.00 на „Промінь".

Пам'ять про них завжди з нами.

Марія Доналд, Гамільтон

— — — — —

Складаємо нев'янучі квіти на свіжу могилу бл. п. Томи Лазарука, який упокоївся в Едмонтоні в квітні ц. р. в світлу пам'ять покійного засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружині Марії Лазарук і синам висловлюємо найщиріші співчуття.

Софія Гриник, Анна Данилович

Замість китиці нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Гавриш, яка упокоїлась в Едмонтоні 4 березня ц. р. у світлу пам'ять покійної складаю $10.00 на „Промінь".

Родині висловлюю щире співчуття.

Анна Данилович, Едмонтон

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Марії Гавриш, заслуженої громадянки та довголітньої членки товариств та інституцій в Едмонтоні, у світлу пам'ять покійної засилаю $10.00 на „Промінь".

Анна Ґорецька, Едмонтон

— — — — —

Кладу китицю квітів на могилу світлої пам'яті добр. Клеоніки Квасницької — засновниці відділу ім. Кн. Ольги в Лондоні і в пам'ять покійної засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Ніна Кузьменко, Лондон, Онт.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх дорогих незабутніх батьків — маму і тата Петриків, чотирьох братів, двох сестер та братової дочки Тереси, в їх пам'ять засилаю $50.00 на „Промінь".

Федір Темрик, Вернон, Б. К.

— — — — —

У перші роковини смерти бл. п. Стефанії Іщенко, яка упокоїлась 18 травня 1980 року. Замість китиці квітів на могилу Покійної складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Володимир Іщенко, Вінніпеґ

— — — — —

Членки центральної управи Союзу Українок Канади в Едмонтоні складають нев'янучий вінок на свіжу могилу Томи Лазарука і засилають у світлу пам'ять покійного $55.00 на журнал „Промінь".

Висловлюємо найщиріші співчуття дружині Марії Лазарук з родиною. Покійному Вічна Пам'ять.

Надія Боднар, М. Сулима, О. Райчиба, А. Звоздецька, Н. Дептух, Н. Базюк, Ф. Пелех, Л. Івасюк, Н. Мельничук, О. Ганночко, Н. Когуська

— — — — —

Складаю китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Томи Лазарука і в світлу пам'ять покійного засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружині Марії і родині складаю щирі співчуття.

Марія Ґаук, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої родини, яка відійшла від нас в різний час в минулому кількадесять років і тепер, а саме з родин —Піхотів, Мандриків і Росичуків, складаємо в їх незабутню пам'ять $20.00 на журнал „Промінь".

Михайло і Рахиля Піхоти, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, покійного Корниля Андріящука, який упокоївся 1 червня 1961 року. Замість китиці квітів засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія, дочки Софія, Орися, зять Михайло й онуки, Ту Гилс, Ал-та.

— — — — —

У шості роковини упокоєння мого дорогого незабутнього мужа, батька і дідуся, бл. п. Миколи Іванця, який відійшов від нас у вічність дня 18 червня 1975 року в Брентфорді, Онт. у світлу пам'ять покійного складаємо нев'янучий вінок з нев'янучих квітів як наш дар на журнал „Промінь" $30.00.

Дружина Марія, дочка Орися Сич, сини Євген, Теодор з родинами, Брентфорд, Онт.

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Миколи Радомського, членки Централі Союзу Українок Канади в Едмонтоні складають $55.00 на журнал „Промінь".

Дружині, пані Анастасії Шемелюк-Радомській висловлюємо щире співчуття.

Н. Боднар, О. Ганночко, Л. Івасюк, Н. Фарина, Н. Дептух, О. Райчиба, О. Лукомська, Н. Мельничук, М. Сулима, М. Лазарук, Н. Когуська, Едмонтон

У п'яті роковини упокоєння моєї дорогої і незабутньої дружини, св. п. Добродійки Ольги Савчук, яка відійшла у вічність 15 червня 1976 року, складаю в її світлу пам'ять нев'янучий вінок у сумі $50.00 на пресовий фонд журналу „Промінь".

о. С. В. Савчук, Вінніпеґ, Ман.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки у Вотерфорд, Онт. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Антона Завальського, який упокоївся 4 квітня 1981 р., в його пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Родині висловлюємо щирі співчуття, а покійному вічна пам'ять.

За відділ — Рузя Галик, секр.

— — — — —

У п'ятнадцяті роковини упокоєння мого дорогого ніколи незабутнього мужа св. п. Стефана Білінського, який відійшов у вічність 3 червня 1966 року, в його світлу пам'ять замість китиці квітів, засилаю $15.00 на „Промінь".

Покійному вічна пам'ять.

Засмучена дружина Анастасія Білінська, Брентфорд, Онт.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бувшої нашої членки і секретарки, бл. п. Анни Криплянської, яка упокоїлась в березні 1981 року в м. Ст. Кетерінс, в її світлу пам'ять даруємо $10.00 на журнал „Промінь".

Мужові покійної засилаємо щирі співчуття.

За відділ ім. Л. Українки в Брентфорд:

Марія Іванець, голова Анастасія Пережак, секр.

— — — — —

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашої дорогої улюбленої і ніколи незабутньої сестри, бл. п. Марії Вівчар, яка нас і всю родину так несподівано залишила в тяжкім горю та смутку 4 квітня 1981 р. у її світлу пам'ять засилаємо $25.00 на „Промінь".

Синам і невістці — Денис, Керин і Павло-Зеновій засилаєм найщиріші співчуття.

Горем прибиті сестри: Катерина Гринчук, Ст. Кетеринс, Анастасія Пережак, Брентфорд.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Розини Драґан кладемо нев'янучий вінок і в світлу пам'ять покійної складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Родині засилаємо найщиріші співчуття.

Василь і Юстина Федейко, Келовна

— — — — —

Замість китиці квітів складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Антона Завальського, який упокоївся 3 квітня 1981 року у Вотерфорд, Онт. у світлу пам'ять покійного складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять.

Братова Анна Завальська, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

У двадцяті роковини упокоєння дорогої мами-свекрухи, бл. п. Параскеви Грицай з Арран, Саск., у пам'ять покійної кладу китицю квітів і засилаю $5.00 на „Промінь".

К. Грицай, Виндзор

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВАНКУВЕР, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулись в неділю 7-го грудня 1980 р. в Українській Православній Авдиторії. Після Служби Божої о. прот. П. Бублик відслужив Панахиду за спокій душі спочилих членок відділу. Далі була перекуска, яку приготували членки соціяльного комітету під управою панни Стели Шульган. Після перекуски відбулись короткі місячні збори.

Річні збори відділу відкрила голова пані Лелія Митрук о 1-ій годині в присутності 52-ох членок. Добродійка Катерина Бублик провела молитву та однохвилинною мовчанкою вшановано покійних членок відділу. Предсідницею зборів вибрано Марію Вакалюк, а секретаркою була Галя Загоруйко. Рекордова секретарка Л. Карпінська прочитала склад заряду за 1980 р. Фінансова секр. М. Стівенс прочитала імена повноправних членок за 1980 р. Голова зборів М. Вакалюк покликала до звітів заряд та голів всіх комітетів.

Впродовж 1980 р. відділ мав 10 місячних зборів і троє засідань управи та комітетів. На перших місячних зборах в січні наш відділ влаштував маленьке Різдвяне прийняття та обміну дарунків. Відзначено роковини нашої патронки Лесі Українки, з чого прихід переслано на журнал „Промінь". Відділ щороку влаштовує весняний чай з відповідною програмою. В червні місяці перед літніми вакаціями влаштовуємо „Обід Членок". На кожних місячних зборах культурно-освітній комітет старається виголосити коротку доповідь на різні цікаві теми. Наш відділ дає фінансову допомогу СУМК-івцям, а також дітям рідної та недільної школи.

Членки мистецького комітету мали виставу та демонстрацію писання писанок по більших осередках міста Ванкуверу та околиць. Членки беруть участь в церковному хорі, а сетсрицтво щиро дбає про чистоту та порядок в Церкві. Членки нашого відділу беруть активну участь в організації Льокальної Ради Жінок.

Наша куховарська книжка, видана нашим відділом, під доглядом пані Н. Трафананко як і попередньо так самі і цього року була досить популярною, з якої чистий прихід за 1980 р. був 10,198.00 долярів. Відділ виповнив бюджет до централі за 1980 р.

Головні пожертви відділу на 1980 рік такі: на килим в нашому Соборі — $2,500.00, Музейна Фундація — $1,000.00, журнал „Промінь" — $270.00, Колегія Св. Андрея — $1,000.00, СУМК — $250.00, Провінційна Екзекутива — $278.00, базар громади — $100.00, школа — $100.00, „Канцер фонд" — $100.00, Український Фестиваль — $50.00.

Фінансовий стан відділу: перенесено з 1979 р. — $4,434.49, прихід за 1980 р. — $5,479.17, розхід за 1980 р. — $6,245.21, лишилось в касі — $3,668.45.

Управа відділу на 1981 р.: голова — Лелія Митрук, 1-ша заст. голови — Настя Воробець, 2-га заст. голови — Емілія Чуйко, кореспо. секр. — добродійка Катерина Бублик, англомовна кореспо. секр. — Славка Стасюк, рекорд. секр. — Людмила Карпінська, касирка — Марія Вакалюк. Культ.-осв. комітет — Люба Кут, Надія Михайловська, Галя Загоруйко, Маргарет Ременда, Олександра Мельник.

Мистецтво — Славка Стасюк — голова, Лелія Митрук — заст. голови, Анна Мануша, Дорис Смит, Галя Загоруйко, Надія Михайловська, Славка Шомей, Славка Катник, Раїна Катон, Настя Заведюк, Меланія Мисак. Куховарська книжка — Настя Трафананко. Представниці до КУК — Галя Токарек, Марія Вакалюк, Настя Воробець і голова відділу. Преставниця до СУМС — Дорис Смит. Реф. журналу „Промінь" — Анна Бойчук. Преставниці до Льокальної Ради Жінок — Лелія Митрук, Анна Бойчук, Г. Токарек. Шкільний комітет — Євгенія Яремко, Настя Заведюк. Бібліотека і архіви — Ностя Воробець. Сестрицтво — Марія Кульба — голова, Джін Твердун, Нелі Стоцька, Марія Гаврищук, Лелія Митрук, Уляна Гомола, Василина Маскаль, Марія Стасія, Анна Лейтгарт. Соціяльний ком. — Марія Стівенс — голова, Стела Шульган, Оля Козій, Нелі Стоцька, Марія Микицей, Марія Березяк, Катерина Бабійчук, Анна Лайтгарт, Анджела Радник, Марія Ахтемічук, Олександра Мельник. Ком. відвідування хворих — Джін Твердун, Анна Бойчук, Лелія Митрук, Марія Гаврищук. Кухарки — Ксеня Громик, Анастасія Трафананко. До помочі — Юлія Лев, Марія Гаврищук, Анна Лайтгарт, Міні Королик. Оголошення — Славка Катник.

Контрольна комісія — Марія Стівенс, Анна Бойчук, Настя Заведюк.

Людмила Карпінська, рек. секр.

ВОЛЕЙ-СИРЕЙ, Б. К.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 1 листопада 1980 року. Членок присутніх було 24. Голова пані А. Собол відкрила збори. Настоятель о. П. Блажук проказав молитву. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсіднищею зборів була пані А. Залубняк, а секретаркою пані Марта Лебедович.

Голова відділу пані А. Собол склала щиру подяку зарядові і членкам за таку щиру співпрацю. Рекорд. секретарка пані В. Бонар у своїм звіті подала до відома, що впродовж року відбулося 12 місячних зборів і одні засідання, висилає звіт до управ та журнала „Промінь". Кореспо. секретарка пані Марта Лебедович повідомила про кореспонденцію, листи, обіжники. Пані А. Кравчук звітувала про діяльність сестриць, де крім порядків і чищення, сестрицтво під проводом А. Кравчук приготовило 11 похоронних і 3 поминальних обіди. Із звіту референтки народного мистецтва, Марії Боднарчук — заходами комітету відбулось 6 лекцій писання писанок, членки брали участь у демонстрації писання писанок в українському дні. Соціяльний комітет звітувала пані М. Сташен — улаштовано 5 підприємств. Улаштовано 30-ліття жіночого товариства, на якім вшановано членку М. Сташен за її 25-літню працю у відділі та вручено їй відзнаку Союзу Українок Канади — смолоски.

Відділ відвідали голова Провінційної Екзекутиви Марія Вакалюк і пані Люба Кут, які висвітлили прозірки про Український Музей Союзу в Саскатуні. Членки товариства брали участь у приготуванні та святкуванні 30-ліття священства пароха о. прот. П. Блажука. Жіноче товариство кожного року бере участь у координацій-

ному комітеті видавання різдвяних пачок.

Цього року жіноче товариство постаpало меблі до парафіяльної резиденції за $2,658.65, передало до авдиторії $1,150.00 на придбання куртини.

Відділ підтримує рідну і недільну школи, покупили речі на базарові нагороди і приготовили вечерю на двох вечорах. Стараннем членок відділу улаштовано випродаж великодного печива, спільне свячене і Свята Вечеря на Щедрий Вечір.

Товариство склало пожертви до Провінційної Екзекутиви, на дитячий шпиталь, на „Скена" фонд до місцевої лікарні, „телетон", Музей Союзу Українок у Саскатуні і журнал „Промінь". Членки відвідують хворих в лікарні і дома, дарують квіти. Відділ є членом Місцевої Жіночої Ради і входить до місцевого КУК.

Фінансовий звіт — касирка М. Антонішка.

Заряд товариства на 1981 рік: уступивша голова — Анна Собол, голова — Марія Сташен, заступниці голови — Марта Лебедович і Анеля Кравчук, рекорд. секр. — Василина Бонар, кореспо. секр. — Анна Собол, касирка — Марія Антонішка. Контрольна комісія — Анна Собол і Оксана Круліцька.

Комітети: Сестрицтво — голова — Галина Ткачук, Анеля Кравчук, Антонія Добровольська, Іхтима Василович, Настя Дзаман, Анна Цигикало. Народне мистецтво: Марія Боднарчук, Марія Антонішка, Климентина Макар, Марта Лебедович, Марія Захарук, Анеля Кравчук, Настя Дзаман. Культ.освіта — добр. Блажук, Марія Захарук, Анна Залубняк. Шкільництво: Марія Антонішка. Куховарство — Анеля Кравчук, Анна Цигекало. Соціяльний комітет: Марта Лебедович, Марія Антонішка, Марія Захарук, Анна Стефан, добр. П. Блажук, Оксана Круліцька. Телефони — Ефі Когут, Дезі Гемпол і Климентина Макар. Відвідування хворих — Анна Собол. „Промінь" — Марія Боднарчук, архіву — Марія Антонішка, Марта Лебедович. Жіноча Рада — Марія Антонішка, Анна Собол, Марія Захарук, Маріянна Пекіт. КУК — Барія Захарук, Оксана Круліцька. шафа — А. Ткачук, І. Васильович і А. Кравчук. Господиня бенкетів — Н. Дзаман, пар. резиденція — О. Круліцька, Г. Ткачук, А. Кравчук.

Василина Бонар, секр.

РЕДФІЛД-РІЧАРД, САСК.
ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в Доміон школі 16 грудня 1980 р. Присутніх 11 членок.

Голова відділу О. Ковальська переводила збори і по молитві хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Відчитано звіт з річних зборів і фінансовий звіт. Контрольна комісія ствердила правильність звіту. Звіт діяльности за цілий рік дала секретарка Єлисавета Напастюк: Впродовж року відбулось 7 місячних зборів і одні збори спільно з церковною громадою, одно засідання заряду. На зборах читали і дискутували справи з обіжників Централі Союзу, а також цікаві статті з різних часописів.

В культурно-освітній ділянці гостили о. Удода з фільмом „Історичний шлях українського православія". День Подяки, День студента, на яких сумківці виступали з програмою, промовляв о. Стеценко, а голова відділу О. Ковальська вручила стипендії студентам українознавства.

Кілька членок помагали приготовити сумківців до Окружного З'їзду СУМК, який того року відбувся в Гефорді, Н. Бетлфорді і Витків-Редфілді. Сумківці проводили контест в деклямаціях та красномовстві, співали, танцювали та робили вправи на площі. Членки відділу відшивали і вислали до Канори до Провінц. Екзекутиви на їх проект з мапою України. Замовили для відділу „Бюлетень Міжнародньої Амнестії". Під час Різдва, членки ходили колядувати. Реф. добродійної праці Наталка Ковальська висилала картки побажання, подяки чи співчуття, відвідувала хворих у шпиталі і збирала фонди на Червоний Хрест та поборювання недуги рака. Членки продавали білети на музей, Провінційну Екзекутиву, королеву СУМК та Інститут П. Могили. Відділ дарував солодке, печиво на спільний обід у Зеленім Гаю на Вакав, подарував стародавню мальовану завісу сцени з Народного Дому до музею в Саскатуні. Членки раз у рік сходяться чистити церкву і Народний Дім, а два рази в рік перестелюють обруси. Купили нові квіти до церкви. Для придбання фондів улаштували випродаж Великоднього печива і писанок, обіди на Проводи і храм, осінню вечеря з забавою та приготовили й видали вечерю з нагоди 60-річчя піонерів С. і Д. Підвербецьких.

Пожертви: на місцеву церкву — $500.00, Музей в Саскатуні — $100.00. Дали допомогу родині, якій погоріла хата $100.00 та менші датки на різні цілі. Сповнили буджет до Централі. З минулого року залишилось у касі $879.72, прибутки 1980 р. — $2,026.84, видатки — $1,518.54, осталось — $1,388.02.

Заряд відділу на 1981 - 82: уступаюча голова — Олеся Ковальська, голова — Євгенія Никіфорук, заст. голови — Олена Плюта, рекорд. секр. — Єлисавета Напастюк, кор. секр. — Ольга Никіфорук. Референтки — культ.-освіти — О. Ковальська, О. Никіфорук, добр. праці — Наталка Ковальська і Юлія Курчаба. Господині — Олеся Плюта, Кароля Дмитрук, Анна Дмитрук і Юстина Катеринич. Контрольна комісія — Кароля Дмитрук і Юлія Кучірка. Комітет стипендій — О. Ковальська, Е. Настюк, О. Плюта, реф. архіву — Н. Іванчук.

Уступаюча голова О. Ковальська подякувала членкам за співпрацю та побажала новій управі добрих успіхів. Олеся Плюта в імені членок склала подяку уступившій голові за добрий провід і посвяту. На закінчення зборів господині подали перекуску,

Ольга Никіфорук, рек. секр.

ГЕФОРД, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 2 листопада 1980 р. в церковній залі. Збори відкрила голова товариства пані Ольга Смитанюк. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідницею зборів була Ольга Смитанюк, секретаркою — Стефанія Гавриш. По цім членки заряду і комітету звітували з річної діяльности відділу. Голова, Ольга Смитанюк подякувала членкам за щиру і згідлину співпрацю.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів. Членок у відділі в нас 27, з того 23 передплачують „Промінь". Товариство опікується недільною школою і помагає їй фінансово. Учителями недільної школи були Роман Ткачук і Олеся Михайлюк. Т-во знову приготовило подарунки дітям на день Св. Миколая.

Під час різдвяних свят членки їздили колядувати на церкву і ходили з щедрівкою. Членки влаштували

Довкола дому

Стефанія Кульба

ГОЛУБЦІ З ГРЕЧАНОЇ КАШІ
(KASHA HOLUBTSI)

2 горнятка круп
3 горнятка кип'ячої води
2 цибулі — середньої величини
оливи
сіль і перець до смаку
1 ложечка січеного кропу

Крупи висушити. Всипати на кип'ячу воду і нехай покипить около 10 хвилин. Коли згусне тоді додати смажену січену цибулю, кріп, сіль і перець. Вимішати.

КАПУСТА — 2 малих головки:

Викроїти качана з капусти і кинути на кип'ячу воду, нехай покипить-пить доки не зм'якнуть листки. Вийняти з окропу, обсунути верхні вже м'які листки і знов вкинути на воду щоб покипіло. Повторити поки не обвариться аж до середини. З кожного листка стяти твердий хребет, більші листки ділити на половину. Завивати тепер кашу в листки ділити на половину. Завивати тепер кашу в листки і укладати їх тісно в посудині.

ПОВИЛЬ — 2 горнятка помідорової юшки:

Кип'ячим помідоровим соком залити голубці. Накрити і всунути до печі на 350° і пекти около 2 години.

— — —

ГАЛУШКИ З СЛИВОК

¼ ф. кріско
2 ложечки цукру
2 яйця
1 горнятко квасної сметани
4 горнятка борошна (муки)
Овочі: сливки — вишні — абрикоси

Утерти кріско; додати решту складників, замісити з борошном. Розтачати як на вареники завгрубшки, кроїти малі квадратики або круглі варенички і накладати на них обмиті, сухі сливи. Заліпити. Варити на кип'ячій підсоленій воді, около 20 хвилин. Спробувати чи готове, а тоді відцідити, помастити маслом і посипали цукром. Подавати з квасною сметаною.

SOUR CREAM BANANA PECAN CAKE

Grease and flour a 13x9x2" baking pan.

¼ cup butter or margarine — softened (½ stick)
1⅓ cup sugar
2 eggs
1 teaspoon vanilla
2 cups sifted all purpose flour
1 teaspoon baking powder
1 teaspoon baking soda
¾ teaspoon salt
1 cup sour cream
1 cup mashed ripe banana (2 medium)
½ cup chopped pecans
Caramel Frosting

Beat butter or margarine until fluffy in large bowl of electric mixer. Gradually add sugar; continue beating until light and fluffy. Beat in eggs, one at a time. Add vanilla.

Sift flour, baking powder, baking soda and salt onto wax paper. Add to sugar mixture alternately with sour cream. Add banana and pecans; mix just until blended. Turn into prepared pan.

Bake at 350° for 40 minutes or until center springs back when lightly pressed with fingertip. Cool cake in pan 10 minutes; Turn out onto wire rack; cool completely. Frost with Caramel Frosting.

Caramel Frosting:

¾ cup (1½ sticks) butter or margarine
¾ cup firmly packed brown sugar
6 tablespoons evaporated milk
3½ cups 10X (Confectioners) sugar
1½ teaspoons vanilla

Heat butter or margarine with brown sugar in a small saucepan over low heat, stirring constantly, until sugar melts. Blend in evaporated milk; cool. Gradually beat in 10X sugar until of spreading consistency; add vanilla. Frost.

весняний чай і продаж великодного печива та писанок, а по Великодні спільне свячене. На Великдень дарували пацієнтам у шпиталях кошечки з свяченим.

Членки приготовляли обіди: на храм, сумківський з'їзд, а також видавали похоронні та поминальні обіди і перекуски. Три членки відділу входили до комітету, що разом з містом та іншими організаціями святкували ювілей 75-річчя Саскачевану. Членки брали участь і помагали всі три дні у програмі.

Членки відділу займалися збіркою на інститут сліпих, добродійний комітет відвідував хворих у шпиталях, посилав картки побажання і подарунки хворим. Відділ передплачує „Промінь" і „Український Голос". до шпиталю.

Впродовж року відділ склав пожертви на такі народні справи: Музей Союзу Українок, СУМК, журнал „Промінь", Інститут П. Могили, організаційний фонд Союзу, на КУК, на „телемірак" і шпиталь.

Приходи 1980 року — $6,385.11, розходи — $4,852.76, у касі лишилось — $1,795.35.

Заряд на 1981 рік той самий, що вже довший час віддано працює: голова — Параска Барабаш, заст. голови — Савеля Гарах, секретарка — Стефанія Гавриш, заст. секретарки — Анна С. Яківчук, касирка — Ліда Ланська. Добродійний комітет — Катерина Семко і Анна С. Яківчук, референтка журнала „Промінь" — Анна Ткачук. Контрольна комісія — Параска Барабаш, Савеля Гарах, Олеся Михайлюк. Господині — Настя Гарбуз, Єписавета Никіфорук, Марія Калин, Анна М. Яківчук, Параня Сулятицька, Катерина Бабчук.

Стефанія Гавриш, секр.

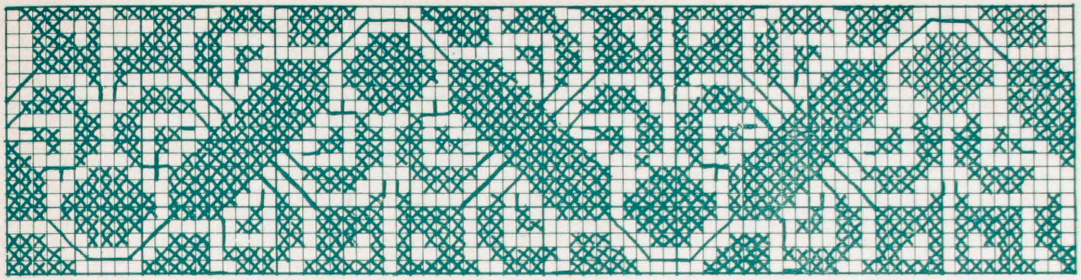

„ОГІРОЧКИ" — Буковина, село Горішний Городник, повіт Радівці — взірець на блюзку, вишивати хрестом і стебнівкою в одній красці ниток — Х — червона — — червона

Укр. Музей, Сх. Філія — рисувала **Іванна Вахна**

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Давфин — Відділ ім. Л. Українки,
реф. Марія Білоус — передплати ..... $ 50.00
Норт Бетлфорд — Відділ ім. Олени Пчілки,
реф. С. Білик — з імпрези Л. Українки
і Т. Шевченка — прес. фонд 100.00
Едмонтон — Відділ ім. Кн. Ольги,
рефер. Ф. Тарновець — прес. фонд 25.00
Ст. Кетерінс, Онт. — Відділ ім. Лесі Украінки,
рефер. Т. Дем'яненко — прес. фонд 25.00
Толстой, Ман. — Відділ ім. Кн. Ольги,
рефер. Клавдія Ілюк — передплати 48.00
Келовна, Б. К. — Відділ ім. С. Стечишин,
рефер. Р. Петращук, передплати (дві нові) 80.00
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської,
рефер. Марія Гарбус — передпл. і прес. фонд 80.00
Келґари — Відділ Кн. Ольги, рефер. Єлена Коваль
передплати 40.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Мир. Карпяк — Вінніпеґ — у пам'ять
матері Марії Микитюк $100.00
П-во Я. і Н. Микитюк — Вернон, Б. К., у пам'ять
матері Марії Микитюк $100.00
Ольга Макаренко — Лондон, Онт. 25.00
Марія Бендас — Норт Бетлфорд, Саск. 15.00
Калина Сакалюк — Торонто 10.00
Федір Андрущак — Саскатун 10.00
Я. Редчук — Монтреал 5.00
Люба Яременко — Кіченер, Онт. 5.00
Н. Солонична — Сенді Лейк, Ман. 5.00
М. Добровольська — Торонто 5.00
А. Бойчук — Вестон, Онт. 5.00
Іванна Римар — Виндзор 5.00
А. Ткаченко — Летбридж, Альберта 4.00
М. Реутська — Вінніпеґ 4.00

По $2.00 склали: П. Бойчук — Ґримзбі, М. Пресунька — Тандер Бей, Анна Ваніо — Торонто.

У світлу пам'ять мого дорогого мужа і батька Томи Лазарука, який упокоївся в Едмонтоні в м. квітні ц. р. засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Жалем огорнені дружина Марія і діти

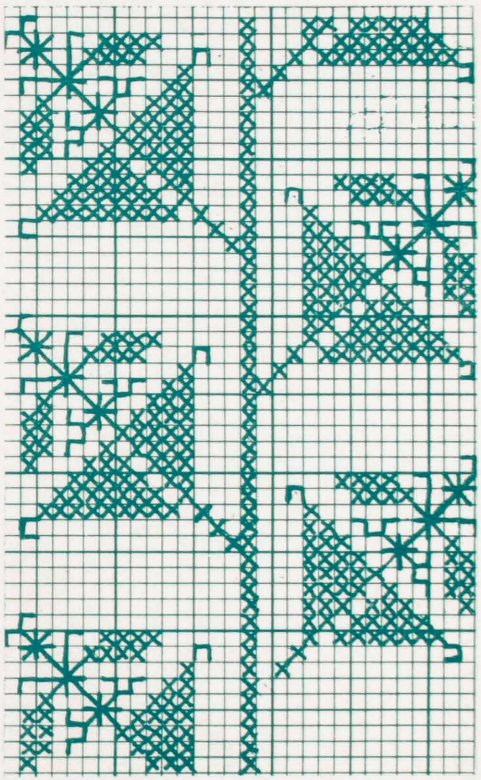

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Євгенія Кушнір — Реджайна 1
Катлін Глек — Ольга, Ман. 1
Стела Іванів — Стирджис 3
Зеня Богонос — Вінніпеґ 1
Розалія Петращук, рефер. в Келовна, Б. К. 2
Єлена Коваль, рефер. в Келґарі, Альберта 1
Добр. А. Сорока, Айтуна, Саск. 1
Лариса Дончук, Філадельфія, ЗСА 1
В. Буряник, Вінніпеґ 1

— — — — —

Члени Української Православної Церкви в Мічам, Саск. складають $25,00 на журнал „Промінь" у перші роковини упокоєння нашого члена, бл. п. Николи Чабана, який відійшов у вічність 23 травня 1980 року. Вічна йому пам'ять.

Никола Козак, голова **М. Ю. Марковський**, секр.

P R-44
SAMYCIA MRS S JAN 82
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7

ISSN 0380-2140

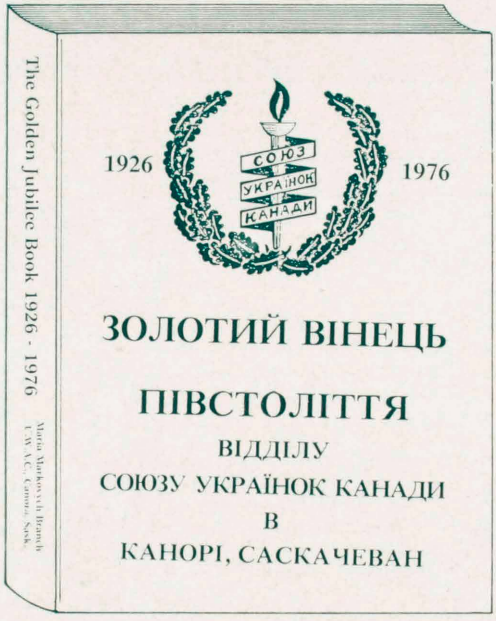

Що Відділ то вінок,
Що жінка то цвіток.
І. Данильчук

ЗОЛОТИЙ ВІНЕЦЬ — ПІВСТОЛІТТЯ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМЕНИ МАРІЇ МАРКОВИЧ У КАНОРІ, САСК. 1926—1976

Подається до відома членству Союзу Українок і всім заінтересованим, що вже вийшла з друку 50-літня Історія відділу Союзу Українок Канади ім. М. Маркович у Канорі, Саскачеван. Книга, розміром 6 на 9 цалів, у гарній синій твердій і м'якій оправі з золотим витиском.

Книга є двомовна й має 287 сторінок та біля сто знимок.

Ціна з пересилкою в твердій оправі $12.00, а в м'якій — $10.00. Пересилка — $1.00.

Замовлення висилайте на адресу:

Mrs. ANNE STUSEK
Box 551
Canora, Sask. S0A 0L0